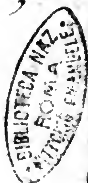
COMPENDIARIA, ET FACILIS AD LINGUAM GRAECAM MANUDUCTIO

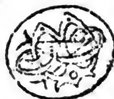

BIBLIOTECA NAZIONALE
VITTORIO EMANUELE
6
2 G
21

COMPENDIARIA, ET FACILIS AD LINGUAM GRAECAM MANUDUCTIO.

ROMÆ, MDCXCVI.
Typis Sacræ Cong. de Propag. Fide.

Superiorum Permissu.

GRÆCORUM LITERÆ.
CAPUT I.

Figura.	Nomen.		Poteſtas.
Α α α	ἄλφα	Alpha	a
Β β ϐ	βῆτα	Beta	b, u
Γ γ ϒ	γάμμα	Gamma	g
Δ δ	δέλτα	Delta	d
Ε ε	ἐψιλὸν	Epſilon	e tenue
Ζ ζ ζ	ζῆτα	Zeta	z
Η η	ἦτα	Eta	E longum
Θ ϑ θ	θῆτα	Theta	th
Ι ι	ἰῶτα	Iota	i
Κ κ	κάππα	Cappa	c, k
Λ λ	λάμβδα	Lamda	l
Μ μ	μῦ	My	m
Ν ν	νῦ	Ny	n
Ξ ξ	ξῖ	Xi	x
Ο ο	ὂ μικρὸν	O micron	o parvum
Π ϖ π	πῖ	Pi	p
Ρ ρ	ῥῶ	Rho	r
Σ σ ς	σῖγμα	Sigma	ſ
Τ τ	ταῦ	Tau	t
Υ υ	ὖ ψιλὸν	Ypſilon	y tenue
Φ φ	φῖ	Phi	ph
Χ χ	χῖ	Chi	ch
Ψ ψ	ψῖ	Pſi	pſ
Ω ω	ὦ μέγα	O mega	o magnum.

Literę β. ζ. η. θ. Beta, Zeta, Eta, Theta: υ quasi u gallicum; & Diphthongi more Latinorum, per quosdam non vulgaris notæ Viros, contrà præsentem Græcorum usum pronunciantur.

Ex literis septem sunt vocales, φωνήεντα, α, ε, η, ι, ο, υ, ω. Reliquæ septemdecim sunt consonantes, σύμφωνα.

Divisio Vocalium.

Vocales { Longæ, μακρὰ, η, ω. Breves, βραχέα, ε, ο. Ancipites, ἀμφίβολα, α, ι, υ. }

Vocales { Mutabiles, μεταβολικὰ, α, ε, ο. Immutabiles, ἀμετάβολικὰ, η, ι, υ, ω. }

Vocales { Præpositivæ, προτακτικὰ, α, ε, η, ο, ω. Subjunctivæ, ὑποτακτικὰ, ι, υ. }

Diphthõgi { Propriæ, κύριαι, αι, αυ, ει, ευ, οι, ου. Impropriæ, καταχρηστικαὶ, ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, υι, ωυ. }

Diphthõgi { Mutabiles, αι, αυ, οι. Immutabiles, ει, ευ, ου. }

De Potestate Diphthongorum.

Quemadmodum nunc apud Latinos æ, & œ contra Diphthongorum naturam simplicem edunt sonum, ita apud Græcos αι, sonat ut æ Latinum: ει, οι, & υι, respondent ι. ο, subjectum υ, vel ου profertur ut u Romanum: ηυ, ευ, αυ, ωυ, proferuntur ut ivi, evi, ave, ovi, dempta tamen ultima litera.

Di-

Divisio Consonantium.

Consonantes sunt duplices: mutæ, *ἄφωνα*, semivocales, *ἡμίφωνα*.

Mutę dividuntur in { Tenues, *ψιλὰ* π, κ, τ. Medias, *μέσα*, β, γ, δ. Aspiratas, *δασέα*, φ, χ, θ. }

Antisticha, i. opposita earum { π, β, φ. κ, γ, χ. τ, δ, θ. }

Semivocales sunt vel { Duplices, *διπλᾶ*, ζ, ξ, ψ. Liquidæ, vel immutabiles, *ἀμετάβολα*, λ, μ, ν, ρ. }

σ *μοναδικὸν* solitarium, *ἄσημον*, absque signo dictum, est suæ potestatis litera.

Accentus *προσῳδίαι*, sunt tres: acutus, *ὀξεῖα* ´, *λόγος*, sermo, gravis, *βαρεῖαι* `, *τιμὴ*, honor, circumflexus, *περισπωμένη* ~, *μοῦσα*, musa.

Spiritus, *πνεύματα*, sunt duo lenis, *ψιλὸν*, ᾿ *ἐπὶ*, super, aspiratus, *δασὺ*, ῾ *ὑπὸ*, sub.

Litera ρ. initio dictionis habet spiritum aspiratum, *ῥώμη*, robur. duo ρ in medio dictionis notantur hoc modo, *ἔῤῥωσο*, vale.

Quando dictio incipit, ab υ, semper aspiratur, ut *ὑποβάλλω*, subjicio.

γ ante { γ, κ, ξ, χ } sonat ν

γ ante γ	sonat ν	Αγγελος, Angelus.
γ ante κ	sonat ν	Αγκυρα, Anchora.
γ ante ξ	sonat ν	Λύγξ, Linx.
γ ante χ	sonat ν	ἀγχίσης, Anchiſes.

Duo puncta ſuper diphthongum duas ſyllabas efficiunt, παΐς, puer.

Apoſtrophus eſt nota rejectæ vocalis ob vocalem ſequentem. π, τ, κ, cum eliſione, ſequente vocali aſpirata, mutantur in φ, ϑ, χ, ἀπ' ἐμοῦ, ἀφ' ἡμῶν, κατ' ἐμῆ, καϑ' ἡμᾶν, ἐκ, ἐχ, non.

Apud Græcos attolitur in ordine ad pronunciationẽ illa ſyllaba, ſupra quam eſt accentus, φιλοσόφῳ.

Octo ſunt partes Orationis.

Articulus, ἄρϑρον. Nomen, ὄνομα. Pronomen. ἀντωνυμία. Verbum, ῥῆμα. Participium, μετοχὴ. Adverbium, ἐπίῤῥημα. Conjunctio, σύνδεσμος. Præpoſitio, πρόθεσις.

Numeri. ἀριθμοὶ, tres. Singularis, ἑνικὸς. Dualis, δυϊκὸς. Pluralis, πληθυντικὸς.

Caſus, πτώσεις, ſunt quinque. Nominativus, Ὀνομαστικὴ: Genitivus, γενικὴ. Dativus, δοτικὴ. Accuſativus, αἰτιατικὴ. Vocativus, κλητικὴ.

Carent Ablativo Græci, quem ſupplent reliquis caſibus, & præcipuè genitivo.

Genera, γένη, ſunt quinque, Maſculinum, ἀρσενικὸν. Fœmininum, ϑηλυκὸν. Neutrum, ὀυδέτερον, Commune, κοινὸν. Epicœnum, ἐπίκοινον.

Art.		Masculin.		Fœmin.		Neutr.
S. N.	ὁ	*il*	*lo*	ἡ	*la*	τὸ
G.	τοῦ	*del*	*dello*	τῆς	*della*	τοῦ
D.	τῷ	*al*	*allo*	τῇ	*alla*	τῷ
A.	τὸν	*il*	*il*	τὴν	*la*	τὸ
V.	ὦ	*ò*	ubique	ὦ	*ò*	ὦ
D. N.& A.	τὼ	*i due*		τὰ	*le due*	τὼ
G.& D.	τοῖν	*de' & a' due*		ταῖν	*delle &c.*	τοῖν
P. N.	οἱ	*i*	*gli*	αἱ	*le*	τὰ
G.	τῶν	*de'*	*degli*	τῶν	*delle*	τῶν
D.	τοῖς	*a'*	*agli*	ταῖς	*alle*	τοῖς
A.	τοὺς	*i*	*gli*	τὰς	*le*	τὰ

Ex his Articulis formatur Relativum, auferendo τ, ubi adest,& addendo Spiritum aspiratum: ut τοῦ, οὗ *cujus*, τὴν ἣν *quam*.

Ubi τ non adest, additur tantùm Accentus gravis: ut ἣ *quæ*, οἳ *qui*.

In Nomin. ὁ additur etiam ς: ut ὃς *qui*.

Articuli, si adiunctam habeant syllabam δε, significant, *Hic hæc hoc*: ut

ὅδε	ἥδε	τόδε
τοῦδε	τῆσδε	τοῦδε &c.

Relativo ὃς, ἣ, ὃ additur quandoque in omnibus casibus particula expletiva περ, ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, οὗπερ, ἧσπερ, οὗπερ, *qui*, *quæ*, *quod*.

Anno-

Annotationes præmittendæ Nominum Declinationibus.

I. Vocativus in Duali, & Plurali similis est suo Nominativo.

II. Nomina Neutra semper habent tres casus similes, Nominativum, Accusativum, & Vocativum.

III. Nomina Parisyllaba sunt, quæ ubique habent æquales numero syllabas: Imparisyllaba verò, quæ in Casibus obliquis unà syllabà excedunt Nominativum Singularem.

IV. Vocalis post aliam Vocalem dicitur Pura.

Declinationes Nominum simplicium sunt tres.
Prima: Declinatio habet Parisyllaba
Fœminina in *α* & *η*.
Masculina in *ας* & *ης*.

Fœminina in *α* declinantur sicut eorum Articulus; excepto Accusativo singulari, qui exit in *αν*, & Vocativo, qui similis est Nominativo: ut *ἡ δόξα*, *gloria*, *τῆς δόξης*, *τὴν δόξαν*, *ὦ δόξα*, &c.

Fœminina in *η* declinantur omninò sicut Articulus fœmininus; & Vocativus singularis similis est Nominativo: ut
ἡ πλάνη, *error*, *τῆς πλάνης*, *ὦ πλάνη*.

Masculina in *ας*, & *ης* in singulari declinantur hoc modo.

S. N.

S. N. ὁ	βορέας	*boreas*		χρύσης	*chryses*
G. τοῦ	βορέου	*boreæ*		χρύσου	*chrysis*
D. τῷ	βορέᾳ	*boreæ*		χρύσῃ	*chrisi*
A. τὸν	βορέαν	*boream*		χρύσην	*chrysem*
V. ὦ	βορέα	*borea*		χρύση	*chryse*

In Duali verò, & Plurali habent terminationem Articuli fœminini: ut

τὼ βορέα χρύσα

οἱ βορέαι χρύσαι &c.

Nomina in α purum, & in ρα, in δα, & θα, habent Genitivum in ας, Dativum in ᾳ, Accusativum in αν, ἁγία, ας, ᾳ, αν, *Sancta*, ἡμέρα, ρας, ρᾳ, *Dies*, λήδα, δας, *Leda*, μάρθα, θας, *Martha*.

Secunda Declinatio habet Parisyllaba

Masculina

Fœminina in ος, & Neutra in ον, & ο.

Communia

Omnia Nomina in ος declinantur sicut Articulus masculinus, excepto Vocativo singulari, qui exit in ε: ut

ὁ λόγος, *sermo*, ἡ ὁδος, *via*, ὁ, & ἡ ἄνοδος; *invius*.

τοῦ λόγου	τῆς ὁδοῦ	ἀνόδου	
τῷ λόγῳ	τῇ ὁδῷ	ἀνόδῳ	
τὸν λόγον	τὴν ὁδὸν	ἄνοδον	
ὦ λόγε	ὦ ὁδὲ	ἄνοδε	&c.

Neutra in ον, & ο declinantur sicut eorum Articulus; & habent tres casus similes: ut

τὸ δένδρον	*arbor*	ἄλλο	*aliud*
τῦ δένδρυ		ἄλλυ	
τῷ δένδρῳ		ἄλλῳ	
τὸ δένδρον		ἄλλο	
ὦ δένδρον		ἄλλο	
τὰ δένδρα		ἄλλα	&c.

Huc ſpectant quædam Nomina in ως, & ων Atticorum propria, quæ in ultima ſyllaba cujuſlibet Caſus habent ω, & Vocativum ſingularem ſimilem Nominativo: ut

ὁ & ἡ	ἔυγεως	*fertilis*	τὸ	ἔυγεων	*fertile*
τῦ	τῆς	ἔυγεω		τῦ	ἔυγεω	
οἱ	αἱ	ἔυγεῳ		τὰ	ἔυγεω	
τοῖς	ταῖς	ἔυγεῳς		τοῖς	ἔυγεῳς	

Tertiæ Declinationis Nomina ſunt omnium generum, quæ diverſimodè quidem in Nominativo, ſed in Genitivo omnia terminantur in ος, & ſunt Impariſyllaba, adeoque habent Incrementum in caſibus obliquis, excepto Vocativo ſingulari.

Exempla ſunt, ὁ παιὰν, *pæan*, ἡ λαμπὰς, *lampas*, τὸ μέλι, *mel*, quorum terminationem exhibet ſequens Tabella.

S.	N.		παιὰν	λαμπὰς	μέλι
	G.	ος	παιᾶνος	λαμπάδος	μέλιτος
	D.	ι	παιᾶνι	λαμπάδι	μέλιτι
	A.	α	παιᾶνα	λαμπάδα	μέλι
	V.		παιὰν	λάμπας	μέλι

D. N.

D.	N.	A.	ε	παιᾶνε	λαμπάδε	μέλιτε
	G.	D.	οιν	παιάνοιν	λαμπάδοιν	μελίτοιν
P.	N.		ες	παιᾶνες	λαμπάδες	μέλιτα
	G.		ων	παιάνων	λαμπάδων	μελίτων
	D.		σι	παιᾶσι	λαμπάσι	μέλισι
	A.		ας	παιᾶνας	λαμπάδας	μέλιτα

Neutra solùm differunt in tribus casibus similibus, & Nominativo plurali, qui exit in α sicut Articulus neuter τὰ.

In Nominibus tertię Declinationis sæpè intercedit apocope,& ferè in omnibus casibus, ut τὸ δῶ pro τὸ δῶμα, *domus*, τοῦ αἴαν, pro τοῦ αἴαντος, *Aiacis*, τῷ ἱδρῷ, pro τῷ ἱδρῶτι, *sudori*, τὸν ἀπόλλω, pro τὸν ἀπόλλωνα, *Apollinem*, ὦ αἶα, pro ὦ αἶαν, *aiax*.

Nonnulla hujus declinationis nomina in casibus obliquis non excedunt syllabà casus rectos, & hoc fit per syncopen, ut πατὴρ, Gen. πατέρος, & πατρὸς, πατέρι, πατρὶ, πατέρα, πάτερ, *pater*. Similiter & μήτηρ, μητέρος, μητρὸς, μητέρι, μητρὶ, μητέρα, μῆτερ, *mater*. In plurali πατέρες, πατέρων, quãdoque, & πατρῶν, πατράσι, πατέρας.
Idem dic de Nominibus, θυγάτηρ, *filia*, γαστὴρ, *venter*.

Nomina quæ dicuntur contracta ad unam possunt reduci declinationem, quæ contineat masc. & fœm. in ης, neut. in ες, vel ος. Item mas. in ευς, fœm. ω. mas. in ις, neut. in ι, quorũ casus habent contractio-

Colum.	1	2	3	4	5	6
S. N.	..	..	ψευδής, ές	..	τὸ τέλος	..
G.	εος	ους	δέος	δοῦς	λεός	λους
D.	εϊ	ει	δέϊ	δεῖ	λεϊ	λει
A.	εα	η, ές	δέα	δῆ, ές	λος	..
V.	..	..	δές	..	λος	..
D. G. A.	εε	η	δέε	δῆ	λεε	λη
N. D.	εοιν	οιν	δέιον	δοῖν	λέοιν	λοῖν
P. N.	εες	εις	δέες	δεῖς		
	εα	η	δέα	δῆ	λεα	λη
G.	εων	ων	δέων	δῶν	λέων	λῶν
D.	..	..	δέσι	..	λεσι	..
A.	εας	εις	δέας	δεῖς	λεα	λη

Quædam in ις, & ι Genitivum habent in ιος, communiter, Jonicè εος, sed Atticè εως: ut

τὸ	σίνηπι	*Sinapi*	σινήπιος	πεος	πεως
ἡ	πόλις	*Civitas*	πόλιος	λεος	λεως

Hæc contrahuntur quidem in eisdem casibus, cum declinantur communiter per ιος, sed amittunt secundum ι, ut πόλιϊ, λι, & ες, πολιες, λις; in plurali verò neutra mutant, η, in ι, τὰ σινήπια σίνηπι.

Ad hanc declinationẽ referenda sunt, nom. fœm. in ω, vel ως, quæ in singulari contractionẽ admittũt,

nem duarum in unam syllabarũ, ut in præsenti Tabella, in qua, I. Col. indicat terminationem Nominis contrahendi : II. contractionem : reliquæ dant exempla : Puncta notant casus non contrahendos.

7	8	9	10	11	12
βασιλεὺς	. .	πόλις	. .	σίνηπι	. .
βασιλέως	. .	πόλεως	. .	σινήπεως	. .
βασιλέει	λεῖ	πόλεϊ	λει	σινήπεϊ	πει
βασιλέα	. .	πόλιν	. .	σίνηπι	. .
βασίλεῦ	. .	πόλι	. .	σινήπι	. .
βασιλέε	. .	πόλεε	. .	σινήπεε	. .
βασιλέοιν	. .	πολέοιν	. .	σινηπέιον	. .
βασιλέες	λεῖς	πόλεες	λεις		
				σινήπεα	πη
βασιλέων	. .	πόλεων	. .	σινήπεων	. .
βασιλεῦσι	. .	πόλεσι	. .	σινήπεσι	. .
βασιλέας	λεῖς	πόλεας	λεις	σινήπεα	πη

ἡ λητὼ, *Latona*, τόος, τοῦς, τόϊ, τοῖ, τόα, τῷ, ὦ λητοῖ. αἰδὼς, όος, οῦς, *pudor*, Dual. & plur. spectant ad II. Declinat.

Huc pertinet nom. neut. in ας, quorum gen. desinit in ατος, & *atticè*, contrahitur in ως, ut γέρας, ατος, γέρως, γέρατι, γέρα. dual. γέρατε, γέρα. γεράτοιν, γερῶν. plur. γέρατα, γέρα. γεράτων, γερῶν, γέρασι.

Quæ genitivum habent in εος, à Nominativo in υς, & υ, contrahuntur in eisdem Casibus, ac Nomina in ις : ut ὁ βαρὺς, τοῦ βαρέος, τῷ βαρέϊ, ρεῖ, &c.

Genit. atticus dualis est in εων : ut τοῖν, πόλεων.

C A-

Aliquot Nominum exceptiones.

Nomina in ις, habent Accusativum in ιν : ut ἡ

Nomina in υς, habent Accusativum in υν : ut ὁ

Navis. In ους, in ουν, βοῦς, βοῦν, *bos*.

In Vocativo singulari,

Vocativus ut plurimùm similis est suo Nominat.

	ας	Vocativum habent in	αν	
	ης		ην	
	ῶς			
in	ευς			ut
	ις	amittunt ς		
	ους			
	υς			

Quæ in ultima syllaba Nominativi habent

η,	has Vocales mutant in	ε	ut
ω,		ο	ut

In Dativo

Nomina in ως / ξ / ψ addunt ι suo Nominativo : ut

Hoc idem observant nonnulla in ες : ut

Quæ in Gen. habent οντος, in Dat. habent ουσι : ut

Quæ in Gen. habent εντος, in Dat. habent εισι : ut

Quæ in Gen. habent τέρος, in Dat. habent τρά σι : ut

In Accuſ.ſingul. III.Declinationis,& contractorum.
πόλις, τὴν πόλιν, Civitas.
βότρυς, τὸν βότρυν, racemus. In *αυς, αυν, ναῦς, ναῦν,*

ut in participiis, interdum differt; Nomina enim

ὁ	μέλας	*Niger*	ὦ	μέλαν.
ὁ	χαρίεις	*Gratioſus*		χαρίεν.
ὁ	παῖς	*Puer*		παῖ.
ὁ	βασιλεὺς	*Rex*		βασιλεῦ.
ὁ	ὄφις	*Serpens*		ὄφι
ὁ	πλακοῦς	*Placenta*		πλακοῦ.
ὁ	ὀξὺς	*Acutus*		ὀξὺ.

ὁ	σωτὴρ	*ſalvator*	ὦ	σῶτερ.
ὁ	εὐδαίμων	*felix*		εὔδαιμον.

plurali.

ὁ	ἑρμηνεὺς	*interpres*	τοῖς	ἑρμηνεῦσι.
ὁ	κόραξ	*corvus*		κόραξι.
ὁ	ἄραψ	*Arabs*		ἄραψι.
ὁ	βοῦς	*bos*		βουσὶ.
ὁ	λέων *leo* τοῦ	λέοντος	τοῖς	λέουσι.
ὁ	πλακοῦς	πλακοῦντος		πλακοῦσι.
ὁ	χαρίεις	χαρίεντος		χαρίεισι.
ἡ	μήτηρ *mater* τῆς	μητέρος	ταῖς	μητράσι.

Ta-

Tabula pro Generibus Adiectivorum.

Masc.		Fœm.	Neut.
ας		αινα	αν
εις		εσσα	εν
ην		εινα	εν
ος		η	ον
ος purum		α	ον
εος		εα	εον
υς		εια	υ
Commun.		ην	Neut. εν
		ης	ες
		ις	ι
		ος	ον
		ους	ουν
		υς	υ
		ων	ον
		ωρ	ορ
		ως	ων

Excipiuntur πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, ἅπας, σύμπας, omnis, ασα, αν. μέγας, magnus, μεγάλη, μέγα. πᾶς, παντὸς, παντὶ, πάντα. πάντες, των, σι, τας. πᾶσα, σης &c. πᾶν, τὸς &c. μέγας, μεγάλου, μεγάλῳ, μέγαν: μεγάλη, λης &c: μέγα, μεγάλου &c. multus, πολὺς, πολοῦ, πολῷ, πολὺν, πολλὴ, πολλῆς &c. πολὺ, πολοῦ &c. εἷς, unus, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα. μηδεὶς, δενὸς &c.

ὁ μέλας	ἡ μέλαινα	τὸ	μέλαν	*niger*
χαρίεις	χαρίεσσα		χαρίεν	*gratiosus*
τέρην	τέρεινα		τέρεν	*tener*
σοφὸς	σοφὴ		σοφὸν	*sapiens*
ἅγιος	ἁγία		ἅγιον	*sanctus*
φαιδρὸς	φαιδρὰ		φαιδρὸν	*lætus*
εὐρὺς	εὐρεῖα		εὐρὺ	*latus*
ὁ & ἡ ἄρσην		τὸ	ἄρσεν	*masculus*
ψευδὴς			ψευδὲς	*falsus*
τὶς			τὶ	*aliquis*
ἄκρατος			ἄκρατον	*merus*
εὔνους			εὔνουν	*benevolus*
ἄδακρυς			ἄδακρυ	*non flens*
ἄφρων			ἄφρον	*stultus*
ἀπάτωρ			ἄπατορ	*sine patre*
εὔγεως			εὔγεων	*fertilis*

ὀγδόος, δόη, δόον, octavus, a, vum; *& composita à* πλόος: *ut* ἁπλόος simplex; *quorum Fœm. est in* η, *non in* α: *ut* ἁπλόη.

Nonnulla in ος, *Neutrum habent in* ο: *ut* ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο, alius, a, ud.

Omnia adiectiva sunt alicuius declinationis.

Comparativa fiunt addendo τερος Positivo, &

	ας		άντερος	άντατος	
	εις		έστερος	έστατος	
	ης		έστερος	έστατος	
Adiect. in	ος	habent	ότερος	ότατος	ut
	ους		ούστερος	ούστατος	
	υς		ύτερος	ύτατος	
	ων		ονέστερος	ονέστατος	

Adiectiva in ος *habent* ώτερος ώτατος, *cùm penultima eorum syllaba est brevis : ut*

σοφὸς σοφώτερος σοφώτατος.

Genus fœmin. in Comparativis exit in ρα, *in Superlativis, in* η : *utrorumque verò neutrum exit in* ον, *& sunt I. ac II. Declinationis.*

Nonnulla Comparativum habent in ων, *& Superlativum in* στος : *ut*

		ἀμείνων	
		ἀρείων	ἄριστος
ἀγαθὸς	*bonus*	βελτίων	βέλτιστος
		κρείττων	κράτιστος
		λωΐων	λῷστος
αἰσχρὸς	*turpis*	αἰσχίων	αἴσχιστος
ἐχθρὸς	*hostis*	ἐχθίων	ἔχθιστος
		κακίων	κάκιστος
κακὸς	*malus*	χείρων	χείριστος
		χερείων	
καλὸς	*pulcher*	καλλίων	κάλλιστος

μικρὸς

Superlativa, addendo τατος sic.

μέλας	*μελάντερος*	*μελάντατος*
χαρίεις	*χαριέστερος*	*χαριέστατος*
ψευδὴς	*ψευδέστερος*	*ψευδέστατος*
φαιδρὸς	*φαιδρότερος*	*φαιδρότατος*
εὔνους	*εὐνούστερος*	*εὐνούστατος*
εὐρὺς	*εὐρύτερος*	*εὐρύτατος*
ἄφρων	*ἀφρονέστερος*	*ἀφρονέστατος*

μικρὸς parvus, μείων ἥττων, ἐλάσσων, ἐλάττων, ἐλάχιστος.

μέγας	*magnus*	*μείζων*	*μέγιστος*
πολὺς	*multus*	*πλείων*	*πλεῖστος*
ῥάδιος	*facilis*	*ῥᾴων*	*ῥᾷστος*

Quædam in ὺς *utramque regulam habent: ut* ἡδὺς dulcis, ἡδίων, ἥδιστος, ἡδύτερος, ἡδύτατος.

Ex substantivis, φίλος, φίλτερος, φίλτατος, amicus, *Pronominibus*, αὐτὸς, τότερος, ότατος, ipse. *Adverbiis*, ἄνω, ὤτερος, ὤτατος, supra. *Præpositionibus* πρὸ, πρότερος, ότατος, ante, & *Participiis* ἐρρωμένος, ἐρρωμενέστερος, έστατος, robustus.

Porro tam Comparativa, quàm Superlativa regunt Genitivum: ut σοφώτερος πάντων.

Comparativa in ων *spectant ad III. Declinat.*

Ex Pronominibus tria sunt Primitiva.

S.	ἐγὼ	*ego*	σὺ	*tu*			
	ἐμοῦ	*mei*	σοῦ	*tui*	οὗ		*sui*
	ἐμοὶ	*mihi*	σοὶ	*tibi*	οἷ		*sibi*
	ἐμὲ	*me*	σὲ	*te*	ἓ		*se*
D.	νῷ	*nos duo*	σφῷ	*vos duo*	σφὲ		*se*
	νῷν	*nostrum*	σφῷν	*vestrum*	σφὶν		*sui*
P.	ἡμεῖς	*nos*	ὑμεῖς	*vos*	σφεῖς		
	ἡμῶν	*nostrum*	ὑμῶν	*vestrum*	σφῶν		*sui*
	ἡμῖν	*nobis*	ὑμῖν	*vobis*	σφίσι		*sibi*
	ἡμᾶς	*nos*	ὑμᾶς	*vos*	σφᾶς		*se*

Pro ἐμοῦ ἐμοὶ ἐμὲ dicitur etiam, μοῦ μοὶ μὲ.

Octo Possessiva.

ἐμὸς	ἐμὴ	ἐμὸν	*meus a um*
σὸς	σὴ	σὸν	*tuus a um*
ὃς	ἣ	ὃν	*suus a um*
νωΐτερος	τέρα	τερον	*noster a um de duobus*
σφωΐτερος	τέρα	τερον	*vester a um de duobus*
ἡμέτερος	τέρα	τερον	*noster a um*
ὑμέτερος	τέρα	τερον	*vester a um*
σφέτερος	τέρα	τερον	*suus a um de pluribus.*

Duo Demonstrativa.

ἐκεῖνος ἐκείνη ἐκεῖνο *ille illa illud.*

οὗτος αὕτη τοῦτο *hic hæc hoc*, & sic declinatur.

S. N.	οὗτος	αὕτη	τοῦτο	*hic hæc hoc*
G.	τούτου	ταύτης	τούτου	*hujus*
D.	τούτῳ	ταύτῃ	τούτῳ	*huic*
A.	τοῦτον	ταύτην	τοῦτο	*hunc &c.*
D. N. A.	τούτω	ταύτα	τούτω	*hi duo &c.*
G. D.	τούτοιν	ταύταιν	τούτοιν	*horum &c.*
P. N.	οὗτοι	αὗται	ταῦτα	*hi hæ hæc*
G.	τούτων	τούτων	τούτων	*horum &c.*
D.	τούτοις	ταύταις	τούτοις	*his*
A.	τούτους	ταύτας	ταῦτα	*hos has hæc*

Ex hoc fiunt τηλικοῦτος αὕτη οῦτο *tantus a um*
τοσοῦτος αὕτη οῦτο *tantus*
τοιοῦτος αὕτη οῦτο *talis tale*

Unum Relativum, αὐτὸς αὐτὴ αὐτὸ *ipse a um*
Ex quo fiunt ἐμαυτοῦ τῆς τοῦ *metipsius*
σεαυτοῦ et σαυτοῦ τῆς τοῦ *tuiipsius*
ἑαυτοῦ et αὑτοῦ τῆς τοῦ *suiipsius*

Hæc carent Nominativo sing. & reliquis Numeris; sed ἑαυτοῦ omnes habet Numeros.

Ad Pronomina spectant τὶς *aliquis*, τίς *quis*?

Item ὁ δεῖνα *quidam*, τοῦ δεῖνα δεῖνος δείνατος, τῷ δεῖνα δεῖνι δείνατι, τὸν δεῖνα: & convenit omni Generi, caretque reliquis Numeris.

Αὐτὸς τὴ τὸ cum Articulo significat *Idem*.

In-

Indicativi

	Præsens		Plusquamperfectum	
S.	Εἰμὶ	*Sum*	ἤμην	*fueram*
	εἶ	*es*	ἦσο	*fueras*
	ἐστὶ	*est*	ἦτο	*fuerat*
D.			ἤμεθον	*fueramus*
	ἐστὸν	*estis*	ἦσθον	*fueratis*
	ἐστὸν	*sunt*	ἤσθην	*fuerant*
P.	ἐσμὲν	*sumus*	ἤμεθα	*fueramus*
	ἐστὲ	*estis*	ἦσθε	*fueratis*
	εἰσὶ	*sunt.*	ἦντο	*fuerant*

	Imperf. & Perfectum		Futurum	
S.	ἦν	*eram, fui etc.*	ἔσομαι	*ero*
	ἦς	*eras*	ἔσῃ	*eris*
	ἦν	*erat*	ἔσεται	
			vel ἔσται	*erit*
D.			ἐσόμεθον	*erimus*
	ἦτον	*eratis*	ἔσεσθον	*eritis*
	ἤτην	*erant*	ἔσεσθεν	*erunt*
P.	ἦμεν	*eramus*	ἐσόμεθα	*erimus*
	ἦτε	*eratis*	ἔσεσθε	*eritis*
	ἦσαν	*erant.*	ἔσονται	*erunt.*

Im-

Imperativi

Præsens

ἴσθι vel ἔσο	*esto*
ἔστω	*esto*
ἔστον	*estote*
ἔστων	*sint*
ἔστε	*estote*
ἔστωσαν	*sint*

Optativi

Imperfectum

εἴην	*essem*
εἴης	*esses*
εἴη	*esset*
εἴητον	*essetis*
εἰήτην	*essent*
εἴημεν	*essemus*
εἴητε	*essetis*
εἴησαν	*essent.*

Optativi

Futurum

ἐσοίμην	*fuero*
ἔσοιο	*fueris*
ἔσοιτο	*fuerit*
ἐσοίμεθον	*fuerimus*
ἔσοισθον	*fueritis*
ἐσοίσθην	*fuerint*
ἐσοίμεθα	*fuerimus*
ἔσοισθε	*fueritis*
ἔσοιντο	*fuerint*

Conjunctivi

Præsens

ὦ	*sim*
ᾖς	*sis*
ᾖ	*sit*
ἦτον	*sitis*
ἦτον	*sint*
ὦμεν	*simus*
ἦτε	*sitis*
ὦσι	*sint*

Infi-

Infiniti	Participii
Præs. & Imp.	Præs. & Imp.
εἶναι *esse*	ὁ ὢν ὄντος *qui est & erat*
	ἡ οὖσα οὔσης *quæ est erat*
	τὸ ὂν ὄντος *quod est erat*
Futurum	Futurum
ἔσεσθαι *fore*	ὁ ἐσόμενος *futurus*
	ἡ ἐσομένη *futura*
	τὸ ἐσόμενον *futurum.*

Participia declinantur sicut Nomina: ut
ὁ ὢν τοῦ ὄντος τῷ ὄντι τὸν ὄντα.
ἡ οὖσα τῆς οὔσης τῇ οὔσῃ τὴν οὖσαν &c.

Ex εἰμὶ componuntur

ἄπειμι	*absum*
ἔνειμι	*insum*
ἐξεῖναι	*licere*
μέτειμι	*intersum*
πάρειμι	*adsum*
πρόσειμι	*adhæreo*
σύνειμι	*simul sum*

& si qua sunt alia, quæ conjugantur ut εἰμὶ.

CAPUT III.

DE VERBIS

ANNOTATIONES VERBIS PRÆMITTENDÆ.

D tres possunt reduci verborum conjugationes, συζυγίαι, una barytonorum, idest accentum gravem in penultima syllaba habentium, ut τύπτω, Circumflexorum, hoc est eorum, quæ accentu circumflexo notantur, ut ποιῶ; tertia verborum in μι, ut τίθημι.

Modi, ἐγκλίσεις sunt quinque. Indicativus ὁριστικὴ. Imperativus, προστακτικὴ. Optativus εὐκτικὴ. Subjunctivus ὑποτακτικὴ. Infinitivus, ἀπαρέμφατος.

Tempora, præsens, ἐνεστὼς. Imperfectum, παρατατικὸς. Futurum primum, & secundum. μέλλων α. & β. Præteritum perfectum, παρακείμενος. Plusq: perf. ὑπερσυντελικὸς. Aoristus 1. & 2. ἀόριστος α, & β. qui in Indicativo habent significationē Præteriti

perfecti, in reliquis modis, præsentis, imperfecti, vel perfecti; adhibentur ut plurimùm, cùm indefinitè quis loquitur; ut amarem, amaverim. ἀόριστος. n. Indefinitus vertitur.

In solo Indicativo Imperfectum distinguitur à Præsenti, sicùt Plusq: perf. à Perfecto.

Futurum primum Barytonorum est simile suo Præsenti; ideòque illius tantùm prima persona indicatur, ut in aoristo secundo, qui habet terminationem Imperfecti.

Imperativus, & Subjunctivus carent Futuris.

Verbum dividitur in Activum ἐνεργητικὸν, & Passivum, παθητικὸν, activum exit in ω vel ομαι, vel in ω simùl & ομαι: si exit in ω dicitur propriè activum: si in ομαι, medium, μέσον: Passivum verò semper exit in ομαι.

Activum in sequenti Tabula; medium, & Passivum post formationem temporum activorum exhibebitur.

Terminationes temporum Indicativi activi ad istas reducuntur

	Singul.			Plur.			
Præs.	ω	εις	ει	ομεν	ετε	ουσι	
Imp.	ον	ες	ε	ομεν	ετε	ον	ασι in perfecto
Perf.	α	ας	ε	αμεν	ατε		αν in aor. primo
Pl.perf.	ειν	εις	ει	ειμεν	ειτε	εισαν	
Imperat.		ε	έτω	ετε		έτωσαν	
Aor.		ον	άτω	ατε		άτωσαν	

Opt.	οιμι	οις	οι	οιμεν	οιτε	οιεν
Aor.	αιμι	αις	αι	αιμεν	αιτε	αιεν
Sub.	ω	ῃς	ῃ	ωμεν	ητε	ωσι
Infin.	ειν			έναι	αι	

	m.	f.	n.	
	ων	ουσα	ον	οντος
Part.	ὼς	ῦια	ὸς	ότος
	ας	ασα	αν.	αντος

Quando in conjugatione verborũ ω circumflectitur, 1. & 3. persona pl. numeri assumunt ῦ; & 2. ι. δ εῖς εῖ οῦμεν εῖτε οῦσι.

Desinentiæ Temporum Verbi medii sunt istæ.

	Sing.			Plur.		
Indicat. Præs.	ομαι	ῃ	εται	όμεθα	εσθε	ονται
Fut. 2.	ουμαι	ῇ	εῖται	ούμεθα	εῖσθε	οῦνται
Imperf.	όμην	ου	ετο	όμεθα	εσθε	οντο
Aorist.	άμην	ω	ατο	άμεθα	ασθε	αντο
Imperat.	ου	έσθω			εσθε	έσθωσαν
Aor.	αι	άσθω			ασθε	άσθωσαν
Opt.	οίμην	οιο	οιτο	οίμεθα	οισθε	οιντο
Aor.	αίμην	αιο	αιτο	αίμεθα	εσθε	αιντο
Sub.	ωμαι	ῃ	ηται	ώμεθα	ησθε	ωνται

Infinit.	εσθαι	εῖσθαι	ασθαι
Partic. Præs.	όμενος	ομένη	όμενον
Fut.	ούμενος	ουμένη	ούμενον
Aor.	άμενος	αμένη	άμενον

Exemplum Verbi activi, sit verbum τύπτω.

	INDICATIVVS	Imperf. Indic.	IMPERATIVVS
	verbero	verberabam	
Præs. S.	τύπτω	ἔτυπτον	verbera
	εις	ες	τύπτε
	ει	ε	έτω
P.	τύπτομεν	ἐτύπτομεν	
	ετε	ετε	τύπτετε
	ουσι	ον	έτωσαν
	verberabo		
Fu. 1 S.	τύψω &c.		
Fu. 2 S.	τυπῶ		
	εῖς		
	εῖ		
P.	τυποῦμεν		
	εῖτε		
	οῦσι		
	verberavi		verbera
Aor. 1 S.	ἔτυψα		τύψον
	ας		άτω
	ε		
P.	ἐτύψαμεν		
	ατε		τύψατε
	αν		άτωσαν
Aor. 2 S.	ἔτυπον etc.		τύπε &c.
	verberavi	verberaveram	verberaveris
Perf. S.	τέτυφα	ἐτετύφειν	τέτυφε
	ας	εις	έτω
	ε	ει	
P.	τετύφαμεν	ἐτετύφειμεν	
	ατε	ειτε	τετύφετε
	ασι	εισαν	έτωσαν

OPTATIVVS	CONIVNCTIVVS	INFINITVS	PARTICIPIVM
verberem arem	verberem arem	verberare	verberans
τύπτοιμι	τύπτω	τύπτειν	ὁ τύπτων
οις	ῃς		τοῦ οντος
οι	ῃ		ἡ τύπτουσα
τύπτοιμεν	τύπτωμεν		τῆς ούσης
οιτε	ητε		τὸ τύπτον
οιεν	ωσι		τοῦ οντος
verberavero		verberaturum esse	verberaturus
τύψοιμι &c.		τύψειν	ὁ τύψων.
τυποῖμι		τυπεῖν	ὁ τυπῶν
οῖς			τοῦ οῦντος
οῖ			ἡ τυποῦσα
τυποῖμεν			τῆς ούσης
οῖτε			τὸ τυποῦν
οῖεν			τοῦ οῦντος
verberarem	verberaverim	verberare visse	qui verberat avit
τύψαιμι	τύψω	τύψαι	ὁ τύψας
αις	ῃς		τοῦ αντος
αι	ῃ		ἡ τύψασα
τύψαιμεν	τύψωμεν		τῆς άσης
αιτε	ητε		τὸ τύψαν
αιεν	ωσι		τοῦ αντος
τύποιμι etc.	τύπω.	τυπεῖν	ὁ τυπών.
verberavissem	verberavissem	verberavisse	qui verberavit
τετύφοιμι	τετύφω	τετυφέναι	ὁ τετυφώς
οις	ῃς		τοῦ ότος
οι	ῃ		ἡ τετυφυῖα
τετύφοιμεν	τετύφωμεν		τῆς υίας
οιτε	ητε		τὸ τετυφὸς
οιεν	ωσι		τοῦ ότος

De formatione Temporum Indicativi Activi.
De Imperfecto.

Imperfectum fit à Præſenti mutando ω in ον, & addendo ε, ſi Verbum incipiat à Conſonante ut

τύπτω	ἔτυπτον	*verberabam*
λέγω	ἔλεγον	*dicebam.*

Et id vocatur augmentum ſyllabicum, quia verbum creſcit ſyllabà. Si à Vocali, mutatur

α		η		ἀρέσκω	ἤρεσκον	*placebam*
ε	in	η	ut	ἐλπίζω	ἤλπιζον	*ſperabam*
ο		ω		ὀξύνω	ὤξυνον	*acuebam*

Hoc dicitur augmentum temporale; cum ſcilicet initio verbi, vocalis brevis, aut anceps mutatur in longam. Si autem à Diphthongo mutatur

αι		ῃ		αἱρέω	ᾕρεον	*capiebam*
αυ	in	ηυ	ut	αὐξάνω	ηὔξανον	*creſcebam*
οι		ῳ		οἰκέω	ᾤκεον	*habitabam.*

Reliquæ Vocales & Diphthongi ſunt immutabiles: ut

ἱδρόω	ἵδροον	*ſudabam*
οὐτάω	οὔταον	*vulnerabam.*

Verba compoſita ex Præpoſitione addunt ε, mutantque Vocalem, aut Diphthongum poſt Præpoſ. ut

συνδέω	συνέδεον	*colligabam*
προσάγω	προσῆγον	*adducebam.*

Si Præpoſitio deſinat in Vocalem, Vocalis eliditur ab addito ε: ut

κατακρίνω	κατέκρινον	*condemnabam.*

Excipiuntur περὶ & πρὸ, quarum ι & ο non eliduntur: ut περιπείρω περιέπειρον *infigebam*
προκόπτω προέκοπτον *proficiebam*.

Hæc omnia observantur etiam in Aoristis, & Prę-terito perf. ac plusquamp. Indicativi.

De Futura primo.

Hoc Futurum formatur à Præsenti, à quo solùm differt per σ, quod implicitum, vel explicitum habet ante ω: explicitum, est σ: implicitum, ξ & ψ: quæ sonant κσ, πσ.

Verba igitur in

βω	habent ψω: ut	λείβω	λείψω	*libabo*
πω		βλέπω	βλέψω	*videbo*
φω		γράφω	γράψω	*scribam*
πτω		κόπτω	κόψω	*cædam*
γω	habent ξω: ut	λέγω	λέξω	*dicam*
κω		πλέκω	πλέξω	*plicabo*
χω		ἔχω	ἕξω	*habebo*
κτω		τίκτω	τέξω	*pariam*

Reliqua habent σω: ut ᾄδω ᾄσω *cantabo*
φράζω φράσω *dicam*.

Quæ exeunt in ω *Purum*, addunt σ ante ω ut
τελέω τελέσω *perficiam*
ἀκούω ἀκούσω *audiam*.

έω ήσω δέω *ligo* δήσω
Quædam in άω habent ήσω βοάω *clamo* βοήσω
vel άσω δράω *faciam* δράσω
in όω ώσω ἱδρόω *sudo* ἱδρώσω

Non-

Nonnulla disyllaba in έω habent εύσω : ut

πλέω	πλεύσω	*navigabo*

Quædam in άω habent αύσω : ut

κλάω	κλαύσω	*flebo*.

Aliqua in σσω vel ττω, & in ζω, habent ξω : ut

πράσσω vel πράττω	πράξω	*faciam*
παίζω	παίξω	*ludam*.

Communem hanc regulam τοῦ σ respuunt

λω,	λῶ
μω,	μῶ

Verba in μνω, quæ Futurum habent in μῶ

νω,	νῶ
ρω,	ρῶ

& conjugantur ubique ut Futur. II. in τύπτω.

Præterea ita corripiunt penultimam syllabam Præsentis, si fuerit longa.

ψάλλω	ψαλῶ	ψαλεῖς	ψαλεῖ &c.	*cantabo*
νέμω	νεμῶ	νεμεῖς	νεμεῖ	*distribuam*
τέμνω	τεμῶ	τεμεῖς	τεμεῖ	*secabo*
μένω	μενῶ	μενεῖς	μενεῖ	*manebo*
σπείρω	σπερῶ	σπερεῖς	σπερεῖ	*seminabo*.

De Futuro secundo.

Formatur à Præsenti, circumflectendo ω, & auferendo secundam ex duabus Consonantibus, quæ præcedunt ω : ut

τύπτω	τυπῶ	*verberabo*.

Præterea ſic mutantur Penultimæ Præſentis.

ε		πλέκω	πλακῶ	*plicabo*
η		λήβω	λαβῶ	*capiam*
ω in α, ut		τρώγω	τραγῶ	*comedam*
αι		καίω	καῶ	*uram*
αυ		παύω	παῶ	*ſedabo*
ει	ι,	λείπω	λιπῶ	*linquam*
ευ in υ, ut		φεύγω	φυγῶ	*fugiam*
ου	ο,	ἀκούω	ἀκοῶ	*audiam*

Diſyllaba in λω μω νω ρω mutan ε in α: ut

σπείρω σπαρῶ *ſeminabo*.

Triſyllaba verò amittunt ι: ut

ὀφείλω ὀφελῶ *debebo*.

Quædam in έω & άω amittunt ε & α: ut

φιλέω φιλῶ *amabo*, σπάω σπῶ *traham*.

Verba in σσω ττω, & ζω, habent γῶ, ſi Futurum I. eſt in ξω; habent δῶ, ſi in σω: ut

ὀρύσσω vel ττω ὀρύξω ὀρυγῶ *fodiam*

φράζω φράσω φραδῶ *dicam* &c.

Hoc tamen Futuro carent tum plurima ex dictis, tũ reliqua in εύω, ίω, ύω, ήω, & alia, quę vſus docebit.

De Aoriſto primo.

Aoriſtus I. formatur à Futuro I. mutando ω in α, & ſervando regulas Imperfecti: ut

λέξω ἔλεξα *dixi*, ἐλπίσω ἤλπισα *ſperavi*.

Verba in λω μω νω ρω producunt penultimam, adeòque mutant α Futuri I. in η, & ε in ει: ut

ψαλῶ ἔψηλα *cantavi*, νεμῶ ἔνειμα *diſtribui*.

E De

De Aoristo secundo.

Aoristus II. fit à Futuro II. mutando ῶ in ον, & observando regulas Imperfecti: ut

φραδῶ ἔφραδον dixi, ἀκοῶ ἤκοον audivi.

De Præterito perfecto.

Perfectum fit à Futuro I. observando regulas Imperfecti, & mutando

ψω		φα:		τρέψω	ἔστρεφα	*verti*
ξω	in	χα:	ut	ἄξω	ἦχα	*duxi*
σω		κα:		αἱρήσω	ᾕρηκα	*cepi.*

Quod si Verbum ab una tantùm incipiat Consonante, hanc reduplicat ante additum ε: ut

λέγω λέξω λέλεχα *dixi.*

Nulla reduplicatio fit in verbis incipientibus à literis ζ ξ ψ, retinent tantum ε Imperfecti ut ζῶ, ἔζηκα *vixi*, &c.

Si à θ, φ, χ, reduplicat τ, π, κ: ut

θάπτω	θάψω	τέθαφα	*sepelivi*
φιλέω	φιλήσω	πεφίληκα	*amavi*
χαράττω	χαράξω	κεχάρακα	*insculpsi*

Ex Futuris in λῶ ρῶ fit λκα ρκα: ut

ψαλῶ ἔψαλκα *cecini*, σπαρῶ ἔσπαρκα *seminavi.*

Ex νῶ μῶ fit νκα: ut μενῶ μεμένηκα *mansi*
νεμῶ νενέμηκα *distribui.*

Alia tamen habent κα: ut κρινῶ κέκρικα &c.

De Præterito medio Atticorum.

Attici, præterito perfecto cõmuni formato præponũt duas verbi priores literas, ὀρύσσω, ὤρυχα, ὀρώρυχα,

fo-

fodio. Si hoc Tempus tres syllabas excesserit, & tertia fuerit longa naturà corripietur mutando

η	ε	ἀλήθω	ἀλήληκα	ἀλήλεκα	*molo*
ω	ο	ἐρωτάω	ἠρηρώτηκα	ἠρηρότηκα	*interrogo*
ει in	ι	ἀλείφω	ἀλήλειφα	ἀλήλιφα	*ungo*
ευ	υ	ἐλεύθω	ἐλήλευθα	ἐλήλυθα	*venio*
οι	ο	ἑτοιμάζω	ἑτητοίμακα	ἑτητόμακα	*paro*
ου	ο	ἀκήκουα	ἀκήκοα	Præt. med.	*audio*

Per Atticos quoq; verba incipientia ab ο, vel ω interdum augentur syllaba in temporibus imperf. & perf. ὁρῶ, video ὥρων, ὥρακα; ἑώρακα. ὠνοῦμαι, emo ἐωνούμην. οἴγω, *aperio*, ᾦγα, & ἔωγα; hinc ἀνέωγα, *aperui*; κατέαγα, *fregi*.

De Præterito plusquamperfecto.

Fit à Perfecto: ut ἔστρεφα ἐστρέφειν *verteram*.

Additur ε, si Perfectum incipiat à Consonante: ut λέλεχα ἐλελέχειν *dixeram*.

Singula reliquorum Modorum Tempora fiunt ab Indicativo, hoc est Præsens à Præsenti &c.

In Imperfecto & Aoristis aufertur ε, mutataeque Vocales, & Diphtonghi redeunt ad pristinas: ut

ἔτυψα τύψον verbera, ἥρησον αἵρησον cape.

Perfectum autem omnia retinet, ut in Tabulis.

Aoristus aeolicus in Optativo est usitatissimus apud Scriptores, sic dictus, quia proprius æolum, &c.

S. τύψεια τύψειας τύψειε

P. τυψείαμεν τυψείατε τύψειαν.

Iam igitur ad Verbum Medium.

INDICATIVVS.			Impef. Indicatiri.	IMPERATIVVS.
Præs.	S.	τύπτομαι	ἐτυπτόμην	
		ῃ	ου	τύπτου
		εται	ετο	έσθω
	P.	τυπτόμεθα	ἐτυπτόμεθα	
		εσθε	εσθε	τύπτεσθε
		ονται	οντο	έσθωσαν
Fu. 1	S.	τύψομαι &c.		
	ut	τύπτομαι.		
Fu. 2	S.	τυποῦμαι		
		ῆ		
		ἔιται		
	P.	τυπούμεθα		
		ῆσθε		
		οῦνται		
Ao. 1	S.	ἐτυψάμην		
		ω		τύψαι
		ατο		άσθω
	P.	ἐτυψάμεθα		
		ασθε		τύψασθε
		αντο		άσθωσαν
Ao. 2	S.	ἐτυπόμην		τυποῦ
	ut	ἐτυπτόμην		ut τύπτου.
			Plusq. Indicatiri.	
Perf.	S.	τέτυπα	ἐτετύπειν	τέτυπε
	ut	τέτυφα.	ut ἐτετύφειν	ut τέτυφε.

OPTATIVVS.	CONIVNCTIVVS.	INFINITVS.		PARTICIPIVM:
τυπτοίμην	τύπτωμαι	τύπτεσθαι	ὁ	τυπτόμενος.
οιο	ῃ		τοῦ	ομένου
οιτο	ηται		ἡ	τυπτομένη
τυπτοίμεθα	τυπτώμεθα		τῆς	ομένης.
οισθε	ησθε		τό	τυπτόμενον
οιντο	ωνται		τοῦ	ομένου
τυψοίμην ut		τύψεσθαι	ὁ	τυψόμενος
τυπτοίμην			ut	τυπτόμενος.
τυποίμην		τυπεῖσθαι	ὁ	τυπούμενος
οῖο			τοῦ	ουμένου
οῖτο			ἡ	τυπουμένη
τυποίμεθα			τῆς	ουμένης.
οῖσθε			τὸ	τυπούμενον
οῖντο			τοῦ	ουμένου
τυψαίμην	τύψωμαι	τύψασθαι	ὁ	τυψάμενος.
αιο	ῃ		τοῦ	αμένου
αιτο	ηται		ἡ	τυψαμένη
τυψαίμεθα	τυψώμεθα		τῆς	αμένης
αισθε	ησθε		τὸ	τυψάμενον
αιντο	ωνται		τοῦ	αμένου
τυποίμην ut	τύπωμαι ut	τυπέσθαι	ὁ	τυπόμενος
τυπτοίμην.	τύπτωμαι.		ut	τυπτόμενος
τετύποιμι ut	τετύπω ut	τετυπέναι	ὁ	τετυπώς
τετύφοιμι.	τετύφω.		ut	τετυφώς.

De

Significationem hujus Verbi omisimus in Tabula, quòd eadem sit ac in Activo.

Singula verò Indicativi medii Tempora formantur à Temporibus Indicativi activi, Præsens nimirum à Præsenti, Imperfectum ab Imperfecto, Futura à Futuris, Aoristi ab Aoristis.

Perfectum habet quidem terminationem, ac regulas Perfecti activi, sed formatur à Futuro II. mutando ῶ in α: ut

τυπῶ	τέτυπα	*verberavi.*
φιλῶ	πέφιλα	*amavi.*

Quædam, disyllaba, mutant ε &, ει penultimas Præsentis, in ο: ut

λέγω	λέλογα	*dixi.*
σπείρω	ἔσπορα	*seminavi.*
στρέφω	ἔστροφα	*verti.*
στέλλω	ἔστολα	*misi.*
πέμπω	πέπομφα	*misi.*
κλέπτω	κέκλοφα	*furatus sum.*

Alia mutant ει in οι: ut

πείθω	πέποιθα	*persuasi.*

αι in η: ut φαίνω πέφηνα *ostendi.*

& α in η: ut θάλλω λέθηλα *florui.*

Ex hoc Perfecto formatur Plusquamperfectum eodem modo ac in Activo: ut

λέλογα	ἐλελόγειν	*dixeram.*

No-

Notandum, quòd non omnia Verba habent terminationem activam, ac mediam; sed quædam in ω tantùm, quædam in ομαι, quædam verò exeunt in ω simul & ομαι; de quibus fusiùs in Annotationibus.

Reliquorum Modorum Tempora fiunt ab Indicativo, ut de Activis dictum est.

Annotationes præmittendæ Verbo Passivo.

Præsens & Imperfectum passivum in quolibet Modo idem sunt ac medium, adeòque hic illa repetere nihil attinet. Ita τύπτομαι, & ἐτυπτόμην sunt Præsens, & Imperfectum Verbi passivi, & medii.

Perfectum, & Plusquamperfectum circumloquimur per Participium, & Verbum εἰμὶ *sum*: ut τετυμμένος εἴην εἴης εἴη, *vorberatus essem esses esset*: idque in omni Genere, ac Numero, ut apud Latinos.

In Indicativo tamen sola tertia persona Pluralis illorum Temporum ita circumscribitur: ut

τετυμμένοι εἰσὶ *verberati sunt*, &c.

quamquam non in omnibus Verbis, ut in sequenti Verbi passivi Tabula clariùs patebit.

Perf.

	INDICATIVVS	IMPERATIVVS	OPTATIVVS
	verberatus sum		verberatus essem
Perf. S.	τέτυμμαι	verberatus esto	τετυμμένος
	ψαι	τέτυψο	εἴην
	πται	φθω	εἴης εἴη
P.	τετύμμεθα		τετυμμένοι
	φθε	τέτυφθε	εἴημεν
	μμένοι εἰσὶ	φθωσαν	εἴητε εἴησαν
	verberatus eram fueram		
Pluſ. S.	ἐτετύμμην		
	ψο		
	πτο		
P.	ἐτετύμμεθα		
	φθε		
	τετυμμένοι ἦσαν		
	verberatus fui		verberatus sum
Aor. 1 S.	ἐτύφθην	verberator	τυφθείην
	θης	τύφθητι	θείης
	θη	θήτω	θείη
P.	ἐτύφθημεν		τυφθείημεν
	θητε	τύφθητε	θείητε
	θησαν	θήτωσαν	θείησαν
Aor. 2 S.	ἐτύπην	τύπηθι &c.	τυπείην &c.
	verberabor		verberatus fuero
Fut. 1 S.	τυφθήσομαι		τυφθησοίμην
	ήσῃ		θήσοιο
	ήσεται		θήσοιτο
P.	τυφθησόμεθα		τυφθησοίμεθα
	θήσεσθε		θήσοισθε
	θήσονται		θήσοιντο
Fut. 2 S.	τυπήσομαι &c.		τυπησοίμην

CONIVNCTIVVS	INFINITVS	PARTICIPIVM
verberatus sim essem	verberatum esse	verberatus
τετυμμένος ὦ	τετύφθαι	ὁ τετυμμένος
ἦς		τοῦ μμένου
ᾖ		ἡ τετυμμένη
τετυμμένοι ὦμεν		τῆς μμένης
ἦτε		τὸ τετυμμένον
ὦσι		τοῦ μμένου
verberatus sim fuisse	verberatum esse	verberatus
τυφθῶ	τυφθῆναι	ὁ τυφθείς
θῇς		τοῦ θέντος
θῇ		ἡ τυφθεῖσα
τυφθῶμεν		τῆς θείσης
θῆτε		τὸ τυφθέν
θῶσι		τοῦ θέντος
τυπῶ &c.	τυπῆναι	ὁ τυπείς &c.
	verberandum esse	verberandus
	τυφθήσεσθαι	ὁ τυφθησόμενος
		τοῦ θησομένου
		ἡ τυφθησομένη
		τῆς θησομένης
		τὸ τυφθησόμενον
		τοῦ θησομένου
	τυπήσεσθαι	ὁ τυπησόμενος

Singulæ Personæ *Perfecti passivi* fiunt à prima Perfecti activi, mutando: ut infra.

	SINGULARIS			PLURALIS		
Persona	1	2	3	1	2	3
φα in	μμαι	ψαι	πται	μμεθα	φθε	μμένοι εἰσὶ
χα in	γμαι	ξαι	κται	γμεθα	χθε	γμένοι εἰσὶ
κα in	σμαι	σαι	σται	σμεθα	σθε	σμένοι εἰσὶ
	μαι	σαι	ται	μεθα	σθε	νται: ut

τέτυφα:	τέτυμμαι	τέτυψαι	τέτυπται
	τετύμμεθα	τέτυφθε	τετυμμένοι εἰσὶ
ἦξα:	ἦγμαι	ἦξαι	ἦκται
	ἤγμεθα	ἦχθε	ἠγμένοι εἰσὶ.
ἤκουκα:	ἤκουσμαι	ἤκουσαι	ἤκουσται
	ἠκούσμεθα	ἤκουσθε	ἠκουσμένοι εἰσὶ.
ἤρηκα:	ἤρημαι	ἤρησαι	ἤρηται
	ἠρήμεθα	ἤρησθε	ἤρηνται.

Singulæ Personæ *Plusquamperfecti* fiunt à singulis Perfecti passivi, ut patet. Tertia plural. pro εἰσὶ, habent ἦσαν; pro νται, habent ντο: ut τετυμμένοι ἦσαν: ἤρηνται ἤρηντο.

Aoristus I. Fit à secunda Persona Pluralis Perfecti passivi mutando θε in θην, & auferendo, ubi adest, additam Consonantem: ut τέτυφθε, ἐτύφθην: ἤκουσθε, ἠκούσθην.

Aoristus II. Ab Aoristo II. Activo: ut ἔτυπον, ἐτύπην: ἔσπαρον, ἐσπάρην.

Futu-

Futurum I. Ab Aoristo I. Passivo: ut ἐτύφθην, τυφθήσομαι: ἐλέχθην, λεχθήσομαι.

Futurum II. Ab Aoristo II. Passivo: ut ἐτύπην, τυπήσομαι: ἐσπάρην, σπαρήσομαι.

De Verbis Contractis vulgò Circumflexis.

Præs. Ind.		*facio*		*clamo*		*inauro*	
	S.	ποιέω	ῶ	βοάω	ῶ	χρυσόω	ῶ
		ποιέεις	εῖς	άεις	ᾷς	όοις	οῖς
		ποιέει	εῖ	άει	ᾷ	όοι	οῖ
	P.	ποιέομεν	οῦμεν	άομεν	ῶμεν	όομεν	οῦμεν
		ποιέετε	εῖτε	άετε	ᾶτε	όετε	οῦτε
		ποιέουσι	οῦσι	άουσι	ῶσι	όουσι	οῦσι
	S.	ἐποίεον	ουν	ἐβόαον	ων	ἐχρύσοον	ουν
		οίεες	οίεις	αες	ας	οες	ους
		οίεε	οίει	αε	α	οε	ου
		έομεν	οῦμεν	άομεν	ῶμεν	όομεν	οῦμεν
		έετε	εῖτε	άετε	ᾶτε	όετε	οῦτε
		εον	ουν	ἐβόαον	ἐβόων	όον	ουν
Imp.	S.	ποίεε	ποίει	βόαε	α	χρύσοε	ου
		ποιεέτω	είτω	αέτω	άτω	οέτω	ούτω
	P.	ποιέετε	εῖτε	άετε	ᾶτε	όετε	οῦτε
		εέτωσαν	είτωσαν	αέτωσαν	άτωσαν	οέτωσαν	ούτωσαν
Opt.	S.	ποιέοιμι	οῖμι	βοάοιμι	ῷμι	χρυσόοιμι	οῖμι
		έοις	οῖς	άοις	ῷς	όοις	οῖς
		έοι	οῖ	άοι	ῷ	όοι	οῖ
	P.	έοιμεν	οῖμεν	άοιμεν	ῷμεν	όοιμεν	οῖμεν
		έοιτε	οῖτε	άοιτε	ῷτε	όοιτε	οῖτε
		έοιεν	οῖεν	άοιεν	ῷεν	όοιεν	οῖεν

Sub. S.	ποιέω	ῶ	βοάω	ῶ	χρυσόω	ῶ
	έῃς	ῇς	άῃς	ᾷς	όῃς	οῖς
	έῃ	ῇ	άῃ	ᾷ	όῃ	οῖ
P.	έωμεν	ῶμεν	άωμεν	ῶμεν	όωμεν	ῶμεν
	έητε	ῆτε	άητε	ᾶτε	όητε	ῶτε
	έωσι	ῶσι	άωσι	ῶσι	όωσι	ῶσι
Inf.	ποιέειν	εῖν	βοάειν	ᾷν	όειν	οῦν
Par. S.	ποιέων	ῶν	άων	ῶν	όων	ῶν
	έοντος	οῦντος	άοντος	ῶντος	όοντος	οῦντος
	έουσα	οῦσα	άουσα	ῶσα	όουσα	οῦσα
	έοντος	οῦντος	άοντος	ῶντος	όοντος	οῦντος

Passiva.

Pres. S.	ποιέο	οῦμαι	βοάο	ῶμαι	χρυσόο	οῦμαι
	έῃ	ῇ	άῃ	ᾷ	όῃ	οῖ
	έε	εῖται	άε	ᾶται	όε	οῦται
P.	εό	ούμεθα	αό	ώμεθα	οό	ούμεθα
	έε	εῖσθε	άε	ᾶσθε	όε	οῦσθε
	έο	οῦνται	άο	ῶνται	όο	οῦνται
Imp. S.	ἐποιεό	ούμην	ἐβοαό	ώμην	ἐχρυσοό	ούμην
	έου	οῦ	άου	ῶ	όου	οῦ
	έε	εῖτο	άετο	ᾶτο	όε	οῦτο
P.	εό	ούμεθα	αό	ώμεθα	οό	ούμεθα
	έε	εῖσθε	άε	ᾶσθε	όε	οῦσθε
	έο	οῦντο	άον	ῶντο	όο	οῦντο
Imp. S.	έου	οῦ	άου	ῶ	όου	οῦ
	εέ	είσθω	αέ	άσθω	οέ	ούσθω
P.	έε	εῖσθε	άε	ᾶσθε	όε	οῦσθε
	εέ	είσθωσαν	αέ	άσθωσαν	οέ	ούσθωσαν

Opt.

Opt.	S.	εοί	οίμην	βοαοί	ῴμην	οοί	οίμην
		έοιο	οῖο	βοάοιο	ῷο	όοι	οῖο
		έοι	οῖτο	βοάοι	ῷτο	όοι	οῖτο
	P.	εοί	οίμεθα	βοαοί	ῴμεθα	οοί	οίμεθα
		έοι	οῖσθε	βοάοι	ῷσθε	όοι	οῖσθε
		έοι	οῖντο	βοάοι	ῷντο	όοι	οῖντο
Sub.	S.	έω	ῶμαι	βοάω	ῶμαι	όω	ῶμαι
		έῃ	ῇ	βοάῃ	ᾷ	όῃ	οῖ
		έη	ῆται	βοάη	ᾷται	όῃ	ῶται
	P.	εώ	ώμεθα	βοαώ	ώμεθα	οώ	ώμεθα
		έη	ῆσθε	βοάη	ᾶσθε	όη	ῶσθε
		έω	ῶνται	βοάω	ῶνται	όω	ῶνται
Infin.		έε	εῖσθαι	βοάε	ᾶσθαι	όε	οῦσθαι
Partic.		εό	ούμενος	βοαό	ώμενος	οό	ούμενος

Disyllaba in έω, in activis, mediis, & passivis non contrahuntur ut plurimùm, nisi sequatur alterum ε, & sic πλέω, non facit πλῶ: sed πλέεις εῖς, &c.

Græci, cùm aliquid mox futurum exprimunt; utuntur Tempore, paulòpost futurum dicto, μετ' ὀλίγον μέλλων, illudque formant à secunda persona singulari perfecti passivi, τέτυψαι, hoc modo.

S. τετύψομαι τετύψῃ τετύψεται *verberabor*.
P. τετυψόμεθα τετύψεσθε τετύψονται

De numero Duali.

Brevitatis causâ omissus fuit numerus dualis, & quia

quia non adeò frequens Auctoribus usus illius; Easdem hic numerus habet formationis regulas, ac singularis, & pluralis; ejusque terminatio in quolibet tempore est per τον την των, θον σθον σθων σθην, adeoque à cæteris facilè discernitur.

In activo caret prima persona. Secunda desinit semper in τον, tertia in τον, si tertia pluralis exit in σι; si aliter ac in σι, desinit in την: & sic, quia tertia pluralis Indicativi exit in σι, nempe τύπτουσι. Dualis utraque facit, τύπτετον, τύπτετον: In Aoristo, quia tertia pluralis non exit in σι, tertia Dualis erit ἐτυψάτην: In Imperativo tertia erit των. In Optativo secunda in τον, tertia in την. In Subjunctivo utraque in τον. Formantur facillimè personæ dualis Activi ex secunda persona plurali, mutando ultimam vocalem ε in tres has terminationes ον ην ων.

In mediis, & Passivis personæ dualis numeri sunt tres; & à prima plurali desinente in μεθα, fiet prima dualis, convertendo θα in θον, & secunda erit in σθον; tertia pariter in σθον, si tertia pluralis desinet in αι, in σθην, si aliter ac in αι. Τυπτόμεθον, εσθον, εσθον in Præs.. In Imperfecto ἐτύπτομεθον εσθον έσθην. In Imperativo deest prima persona. Secunda est in σθον. Tertia in σθων. Adeat prudens Lector verbum εἰμὶ, ibique αὐτόπτης, quæ hìc fortasse non adeò clarè dicta sunt, deprehendet.

C A-

CAPUT IV.

De ratione investigandi Thematis.

Investigare Thema nihil aliud est, quàm cujuscunque Temporis Personas resolvere,& ad primam præsentis Indicativi activi, in ω, quæ Thema, sive Radix est omnium Temporum, reducere: exempli gratia, *ἔλεξα dico*, ad *λέγω dico*; ut deinde Verborum significatio quæri possit in Lexicis: quod si quis præstiterit, sciat, se maximam Græcæ Linguæ difficultatem evasisse.

Ad hoc præstandum, oportet Verbum *τύπτω*, ac *τύπτομαι* diligenter memoriæ mandare, eorumque formationem, ac terminationem ita in promptu habere, ut statim propositæ aliorum Verborum terminationes cum *τύπτω* comparari, (*ᾄσω*, exempli caussa, cum *τύψω*, *ἠρηκὼς* cum *τετυφὼς*) eorumq; Tempora ex ejusdem Temporibus ervi possint.

Quia verò hæc omnia longo indigent studio, ac labore, breves aliquot Annotationes, ex formatione Temporum excerptas, hìc adjungimus, quæ licet aliquam admittant exceptionem, attamen ex his maximum ad investiganda Verborum Themata lumen derivatur.

Hujusmodi Annotationes, in ultimis syllabis, & initio Temporum versantur, ac tales sunt.

Lite-

Literæ ψ, ξ, σ, Futurum I. vel Aoriſtum I. denotant: ut

ἔτυψα	τυψαίμην	τύψομεν	τύψων
ἔλεξα	λεξαίμην	λέξομεν	λέξων
ᾖσα	ᾀσαίμην	ᾄσομεν	ᾄσων.

Literæ φ, χ, κ, Perfectum & Pluſquamperfectum indicant: ut

τέτυφα	ἐτετύφειν	τετυφέναι	τετυφὼς
λέλεχα	ἐλελέχειν	λελεχέναι	λελεχὼς
ᾖκα	ᾔκειν	ᾐκέναι	ᾐκὼς.

Quæ duo Tempora diſcernuntur etiam ex addita ante ε Conſonante, quam ubique ſervant.

Φθ, χθ, & σθ, denotant Aoriſtum I. & Futurum I. paſſivum: ut ἐτύφθην τυφθήσεσθαι

ἐλέχθην	λεχθείης	λεχθήσεσθαι
ἠκούσθην	ἀκουσθείης	ἀκουσθήσεσθαι.

Eadem interdum denotat ſimplex θ: ut

ᾑρέθην αἱρεθείης αἱρεθήσεσθαι.

Aliquando denotant perſonam II. plurali Perfecti paſſivi, & Perfectum Imperativi, paſſivi: ut

τέτυφθε τετύφθω τετύφθωσαν

λέλεχθε λελέχθω: ἤκουσθε ἠκούσθωσαν.

Reliquæ literæ indicant Præſens, Imperfectum, Aoriſtum II. & Futurum II. ut

τύπτομεν	ἔτυπτον	τυπτόμεθα	τυπεῖσθαι
λέγομεν	ἔλεγον	λεγόμεθα	λέγεσθαι.
ἀκούομεν	ἤκουον	ἀκουόμεθα	ἀκόμενος.

Vocales ε, η, & ω initio Verborum, denotant Tem-

Tempora præterita Indicativi : ut pag. 30.

Hæc de Temporibus. Jam verò ad Modos.

ἄτω		τυψάτω
άσθω		τυψάσθω
έτω	denotant Imperativum : ut	τυπτέτω
έσθω		τυπτέσθω
ήτω		τυφθήτω.
αι		τύψαιμι
είη	denotant Optativum : ut	τυπείην
οι		τύπτοις.
η		τύπτητε
ῃ	denotant Coniunctivum : ut	τύψῃς
ω		τύπτωμαι.
αι		τύψαι
ειν		τύπτειν
έναι	denotant Infinitum : ut	τετυπέναι
ῆναι		τυφθῆναι
σθαι		τύπτεσθαι.
αντ		τύψαντος
εισ		τυφθεῖσαι
εντ		τυφθέντες
μένη	denotant Participium : ut	τυψαμένη
μενο		τυπτόμενος
οντ		τύπτοντα
ουντ		τυποῦντι
ων		τύπτων.

Aliæ terminationes, ac syllabæ denotant Indicativum : ut τύψεις, τυποῦμαι, ἔτυπον, &c.

G De

Ἀνώμαλα, idest *Irregularia*, sive *Defectiva*, ea dicuntur Verba, quæ aliter, ac τύπτω, alicubi conjungantur, & plerisque carent Temporibus, quorum defectum ex inusitato eorum Themate supplent. Ea verò vel exeunt in μι, de quibus in præsenti, vel in ω, & ομαι, de quibus infra.

Verba igitur in μι, ut τίθημι, *pono*, ab inusitato θέω; in ἵστημι, *sto*, à στάω, in δίδωμι, *do*, à δόω; in δείκνυμι, *ostendo*, à δεικνύω; quorum differentiam à τύπτω sequens exhibet Tabula.

De Anomalis in μι.

INDICATIVI Præsens.

S.	τίθημι	ἵστημι	δίδωμι	δείκνυμι
	τίθης	ἵστης	δίδως	δείκνυς
	τίθησι	ἵστησι	δίδωσι	δείκνυσι
P.	τίθεμεν	ἵσταμεν	δίδομεν	δείκνυμεν
	τίθετε	ἵστατε	δίδοτε	δείκνυτε
	τιθεῖσι.	ἱστᾶσι.	διδοῦσι.	δεικνῦσι.

Imperfectum.

S.	ἐτίθην	ἵστην	ἐδίδων	ἐδείκνυν
	ἐτίθης	ἵστης	ἐδίδως	ἐδείκνυς
	ἐτίθη	ἵστη	ἐδίδω	ἐδείκνυ
P.	ἐτίθεμεν	ἵσταμεν	ἐδίδομεν	ἐδείκνυμεν
	ἐτίθετε	ἵστατε	ἐδίδοτε	ἐδείκνυτε
	ἐτίθεσαν.	ἵστασαν.	ἐδίδοσαν.	ἐδείκνυσαν.

Aori-

Aoristus II.

S.	ἔθην	ἔστην	ἔδων	*Verba in*
	ἔθης	ἔστης	ἔδως	*υμι carent*
	ἔθη	ἔστη	ἔδω	*Aoristo II.*
P.	ἔθεμεν	ἔστημεν	ἔδομεν	
	ἔθετε	ἔστητε	ἔδοτε	
	ἔθεσαν.	ἔστησαν.	ἔδοσαν.	

IMPERATIVI Præsens & Imperfectum.

S.	τίθετι	ἵσταθι	δίδοθι	δείκνυθι
	τιθέτω	ἱστάτω	διδότω	δεικνύτω
P.	τίθετε	ἵστατε	δίδοτε	δείκνυτε
	τιθέτωσαν.	ἱστάτωσαν.	διδότωσαν.	δεικνύτωσαν.

Aoristus II.

S.	θέτι, & θές	στῆθι	δόθι, & δός
	θέτω	στήτω	δότω
P.	θέτε	στῆτε	δότε
	θέτωσαν.	στήτωσαν.	δότωσαν.

OPTATIVI Præsens & Imperfectum.

S.	τιθείην	ἱσταίην	διδοίην	*Carent etiam*
	τιθείης	ἱσταίης	διδοίης	*integro Optati-*
	τιθείη	ἱσταίη	διδοίη	*vo.*
P.	τιθείημεν	ἱσταίημεν	διδοίημεν	
	τιθείητε	ἱσταίητε	διδοίητε	
	τιθείησαν.	ἱσταίησαν.	διδοίησαν.	

Aoristus II.

S. θείην &c. σταίην &c. δοίην &c.

CONJUNCTIVI Præsens & Imperfectum.

S. τιθῶ ἱστῶ διδῶ *Carent etiam*

	τιθῇς	ἱστῇς	διδῷς	*integro Con-*
	τιθῇ	ἱστῇ	διδῷ	*junctivo.*
P.	τιθῶμεν	ἱστῶμεν	διδῶμεν	
	τιθῆτε	ἱστῆτε	διδῶτε	
	τιθῶσι.	ἱστῶσι.	διδῶσι.	

Aoristus II.

S.	θῶ	στῶ	δῶ
	θῇς	στῇς	δῷς
	θῇ	στῇ	δῷ
P.	θῶμεν	στῶμεν	δῶμεν
	θῆτε	στῆτε	δῶτε
	θῶσι.	στῶσι.	δῶσι.

INFINITI Præſens & Imperfectum.

τιθέναι.	ἱστάναι.	διδόναι.	δεικνύναι.

Aoriſtus II.

θεῖναι.	στῆναι.	δοῦναι.

PAREICIPII Præſens & Imperfectum.

ὁ	τιθεὶς	ἱστὰς	διδοὺς	δεικνὺς
τοῦ	τιθέντος	ἱστάντος	διδόντος	δεικνύντος
ἡ	τιθεῖσα	ἱστᾶσα	διδοῦσα	δεικνῦσα
τῆς	τιθείσης	ἱστάσης	διδούσης	δεικνύσης
τὸ	τιθὲν.	ἱστὰν.	διδὸν.	δεικνῦν &c.

Aoriſtus II.

ὁ	θεὶς	στὰς	δοὺς &c.

MEDII INDICATIVI Præſens.

S.	τίθεμαι	ἵσταμαι	δίδομαι	δείκνυμαι
	τίθεσαι	ἵστασαι	δίδοσαι	δείκνυσαι
	τίθεται	ἵσταται	δίδοται	δείκνυται

P. τι-

P.	τιθέμεθα	ἱστάμεθα	διδόμεθα	&c. *ut in*
	τίθεσθε	ἵστασθε	δίδοσθε	*reliquis.*
	τίθενται.	ἵστανται.	δίδονται.	

Imperfectum.

S.	ἐτιθέμην	ἱστάμην	ἐδιδόμην
	ἐτίθεσο	ἵστασο	ἐδίδοσο
	ἐτίθετο	ἵστατο	ἐδίδοτο
P.	ἐτιθέμεθα	ἱστάμεθα	ἐδιδόμεθα
	ἐτίθεσθε	ἵστασθε	ἐδίδοσθε
	ἐτίθεντο.	ἵσταντο.	ἐδίδοντο.

Aoristus II.

S. ἐθέμην ἐστάμην ἐδόμην &c.

IMPERATIVI Præsens & Imperfectum.

S.	τίθεσο	ἵστασο	δίδοσο	δείκνυσο
	τιθέσθω	ἱστάσθω	διδόσθω	δεικνύσθω
P.	τίθεσθε	ἵστασθε	δίδοσθε	δείκνυσθε
	τιθέσθωσαν.	ἱστάσθωσαν.	διδόσθωσαν.	δεικνύσθωσαν.

Aoristus II.

S. θέσο στάσο δόσο &c.

OPTATIVI Præsens & Imperfectum.

S.	τιθείμην	ἱσταίμην	διδοίμην
	τιθεῖο	ἱσταῖο	διδοῖο
	τιθεῖτο	ἱσταῖτο	διδοῖτο
P.	τιθείμεθα	ἱσταίμεθα	διδοίμεθα
	τιθεῖσθε	ἱσταῖσθε	διδοῖσθε
	τιθεῖντο.	ἱσταῖντο.	διδοῖντο.

Aoristus II.

S. θείμην σταίμην δοίμην &c.

CON-

CONJUNCTIVI Præſens & Imperfectum.

S.	τιθῶμαι	ἱστῶμαι	διδῶμαι
	τιθῇ	ἱστᾷ	διδῷ
	τιθῆται	ἱστᾶται	διδῶται
P.	τιθώμεθα	ἱστώμεθα	διδώμεθα
	τιθῆσθε	ἱστᾶσθε	διδῶσθε
	τιθῶνται.	ἱστῶνται.	διδῶνται.

Aoriſtus II.

θῶμαι   στῶμαι   δῶμαι   &c.

INFINITI Præſens & Imperfectum.

τίθεσθαι. ἵστασθαι. δίδοσθαι. δείκνυσθαι.
θέσθαι. στάσθαι. δόσθαι. Aoriſtus 2.

PARTICIPII Præſens & Imperfectum.

τιθέμενος ἱστάμενος διδόμενος δεικνύμενος.

Aoriſtus II.

θέμενος. στάμενος. δόμενος.

In Paſſivis Præteritum Perfectum erit.

	τέθειμαι	ἕσταμαι	δέδομαι	δέδειγμαι
Aor.	ἐτέθην	ἐστάθην	ἐδόθην	ἐδείχθην
Fut.	τεθήσομαι	σταθήσομαι	δοθήσομαι	δειχθήσομαι.

Verba in ύω Perfectum, Aoriſtum, & Futurum deſumunt à Themate inuſitato, v.g. δείκνυμι deſumit à δείκω, unde ἔδειξα, δέδειχα, &c.

In Conjugatione Verborum circumflexorum omiſſa fuerunt alia Tempora, tùm activa, tùm paſſiva, quæ ſunt formanda juxtà regulas traditas, pag. 34.

Verba in μι fiunt ab inuſitatis in έω, άω, όω, &

ύω

ύω, à quibus reliqua Tempora desumuntur. Ita, à θέω fit θήσω, *ponam*; ἔθηκα (pro ἔθησα) & Medium ἐθηκάμην, *posui*; τέθεικα (pro τέθηκα) *posui*, à ςάω fit ςήσω, *stabo*, ἔςηκα (pro ἔςησα) & ἐςηκάμην, *steti* &c. à δόω fit δώσω, *dabo*; ἔδωκα (pro ἔδωσα) & δέδωκα, *dedi* &c.

Sequuntur & alia verba in μι, quæ sic conjugantur in temporibus usu frequentioribus.

εἶμι mitto, &c. à Themate inusitato ἴω.
Præs. S. εἶμι εἶς vel εἶ εἶσι. P. ἴμεν ἴτε ἴσι. Imp. S. εἶν εἶς εἶ. P. ἴμεν ἴτε ἴσαν. Perf. S. εἶκα. Pl. εἴκειν, atticè ᾔκειν, vel ᾔειν. Aor. 1. εἶσα inusit. P. med. εἶα εἶας &c. Aor. 2. ἴον ἴες &c. Fut. εἴσομαι &c. Imper. ἴθι vel εἶ ἴτω Aor. 2. εἶε vel εἶ, hinc ἄπει abi, ἔξει exi, ἰέτω ἰέτε ἰέτωσαν. Optat. ἴοιμι. Sub. ἴω. Infinit. εἶναι, ἴναι, ἰέναι. Part. ἰὼν ἰοῦσα ἰὸν. Mitto, ἵημι. ἵης ἵησι ἵεμεν ἵετε ἱεῖσι. Imp. ἵην ἵης ἵη, ἵεμεν ἵετε ἵεσαν. vel per contractionem ἵεον ἵουν ἵεες ἵεις, &c. Perf. εἶκα &c. & atticè ἕωκα ἕωκας ἕωκε, &c. Aor. 1. ἧκα, vel ἕκα. Aor. 2. ἧν ἧς ἧ ἕμεν &c. Fut. ἥσω. Imp. ἵεθι ἱέτω. Aor. 2. ἕς ἕτω &c. P.p. εἶκε, ἕτω. Opt. ἱείην. Aor. 2. εἵην. Sub. ἱῶ. Perf. εἴκω. Aor. 2. ὧ &c. Inf. ἱέναι. Perf. εἰκέναι. Aor. 2. εἶναι. Part. ἱεὶς ἱέντος ἱεῖσα ἱὲν. Perf. εἰκὼς. Aor. 2. εἷς ἕντος εἶσα σης ἕν ἕντος. Sic ἀφίημι, dimitto. καθίημι, demitto.

Passiva Vox. ἵεμαι σαι ται &c. Imp. ἱέμην σο το Perf. εἷμαι εἷσαι εἷται. Plusq. εἵμην σο το. Imperf.

ἵεσο

ἴεσο ἱέσθω. Inf. εἶσθαι.

Vox media. Aor. 1. ἡκάμην ἧκω &c. Aor. 2. ἕμην ἕσο. Imperat. ἕσο ἕσθω. Opt. εἵμην εἷσο εἷτο. Sub. ὧμαι ᾗ ἧται. Inf. Aor. 1. ἐθῆναι, & εἱθῆναι. Aor. 2. ἕσθαι. Part. Aor. 2. ἕμενος.

Verbum ἵημι, *cupio*, eodem pacto inflectitur: Excepto Aoristo primo qui est ἧσα, non ἧκα. Sic etiam συνῆκα, ex συνίημι, intelligo, unde ξυνῆκα. Imper. συνίεθι. Inf. συνιέναι. Part. συνιείς. Aor. 1. συνείς.

Ἧμαι, Κάθημαι, *sedeo*.

Ἧμαι ἧσαι &c. Imp. ἥμην, ἧσο ἧτο. & ἧσο, vel ἧ, hinc κάθου. Imp. ἧσο ἥσθω. Inf. ἧσθαι. Part. ἥμενος.

Κεῖμαι, *Jaceo*. Imperf. ἐκείμην. σο το. &c. κείσομαι.

Ἴσημι, *scio*, à Them. inusitato ἰσάω.

Pr. ἴσημι, ἴσης, ἴσησι, ἴσαμεν, vel ἴσμεν ἴσατε, ἴσασι. Imp. ἴσην, ἴσης, ἴση, ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, vel ἴσαν. Imperat. ἴσαθι, vel ἴσθι, ἰσάτω, vel ἴστω, ἴσατε ἁτωσαν, vel ἴστων. Inf. ἰσάναι.

Passivè. ἴσαμαι, vel ἥσαμαι, σαι, vel ἐπίση, &c. Imp. ἰσάμην, ἐπισάμην, ἠπισάμην, ἴσασο, ἐπίστασο, vel ἐπίσω. Inf. ἐπίστασθαι. Par. ἰσάμενος.

Εἷμαι, *indutus sum*, ab ἕω.

Perf. εἷμαι, εἷσαι, εἷται, vel εἷσαι, εἵμεθα, &c. P.p. εἵμην, εἷσο, εἷτο, εἷσο, vel ἕσο &c. Aor. 1. Activ. εἷσα. Infin. εἷσαι. Aor. 2. med. εἱσάμην, vel ἡσάμην, vel ἑεσάμην. Part. ἑσάμενος.

Φημὶ

Φημὶ dico, à Them. inuſ. φάω.

Præt. φημὶ, φὴς, φησὶ, φαμὲν, φατὲ, φασὶ. Imp. ἔφην, ἔφης, ἔφη, ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν. Aor. 2. ἔφην, ἔφης, ἔφη, ἔφημεν, ητε, ησαν; ſeù φῆν, φῆς, φῆ, ſeù ἦν, ἦς, ἦ &c. Fut. φήσω. Aor. 1. ἔφησα: Imperat. φάθι &c. Opt. φαίην. Aor. 1. φήσαιμι. Sub. ἐὰν φῶ &c. φάναι, nam φᾶναι, eſt apparuiſſe à φαίνω. Part. φὰς, φᾶσα, φὰν.

Verbum medium: φάμαι, σαι, &c. Imp. ἐφάμην, φάμενος, &c.

Δύναμαι poſſum, ἐδυνάμην *poteram*, δεδύνημαι *potui*. ut ἥρημαι, pag. 42. ἐδυνήθην, ut ἐτύφθην, δυνηθήσομαι *potero*, ut τυφθήσομαι, δυνηθείην, δυνηθῶ *potuerim*, à Them. inuſ. δυνάομαι, ῶμαι. γνῶμι, à γνόω *cognoſco*: ἔγνων *cognovi*. ἔγνωκα.

Sunt Verba Anomala in ω, & ομαι, & faciliora, quam in μι; conjungantur enim, ut τύπτω, & τύπτομαι, quamquam non ultra Imperfectum; adeoque deſumunt Futura, Aoriſtos, Perf. & Pluſquamp. à Themate inuſitato, v. g. ἁμαρτάνω, ἡμάρτανον *peccabam*. Futurum ἁμαρτήσω, ab ἁμαρτέω, ἡμάρτησα, ἡμάρτηκα; & ferè deſinunt in αίνω, ίνω, αίω, άω, ύω, ύλλω, ηλω, λω, άνω, θω, φλω, έμβω, &c.

Quia verò ſi Anomala, eorumque Themata inuſitata congerenda hìc eſſent, promiſſæ brevitatis propoſitum excluderetur; monendus eſt Lector, ut frequèns pervoluat eruditiſſimum Schrevelii Lexicon græcæ Linguæ tyronibus perquam utile ſimul,

ἵεσο ἱέσθω. Inf. εἶσθαι.

Vox media. Aor. 1. ἡκάμην ἧκω &c. Aor. 2. ἕμην ἕσο. Imperat. ἕσο ἕσθω. Opt. εἵμην εἷσο εἷτο. Sub. ὧμαι ᾗ ἧται. Inf. Aor. 1. ἑθῆναι, & εἱθῆναι. Aor. 2. ἕσθαι. Part. Aor. 2. ἕμενος.

Verbum ἵημι, *cupio*, eodem pacto inflectitur: Excepto Aoristo primo qui est ἧσα, non ἧκα. Sic etiam συνῆκα, ex συνίημι, intelligo, unde ξυνῆκα. Imper. συνίεθι. Inf. συνιέναι. Part. συνιείς. Aor. 1. συνείς.

Ἧμαι, Κάθημαι *sedeo*.

Ἧμαι ἧσαι &c. Imp. ἥμην, ἧσο ἧτο. & ἧσο, vel ἧσο, hinc κάθου. Imp. ἧσο ἥσθω. Inf. ἧσθαι. Part. ἥμενος.

Κεῖμαι, *Jaceo*. Imperf. ἐκείμην. σο το. &c. κείσομαι.

ἴσημι, *scio*, à Them. inusitato ἰσάω.

Pr. ἴσημι, ἴσης, ἴσησι, ἴσαμεν, vel ἴσμεν ἴσατε, ἴσασι. Imp. ἴσην, ἴσης, ἴση, ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, vel ἴσαν. Imperat. ἴσαθι, vel ἴσθι, ἰσάτω, vel ἴστω, ἴσατε άτωσαν, vel ἴστων. Inf. ἰσάναι.

Passivè. ἴσαμαι, vel ἥσαμαι, σαι, vel ἐπίστη, &c. Imp. ἰστάμην, ἐπιστάμην, ἠπιστάμην, ἴστασο, ἐπίστασο, vel ἐπίστω. Inf. ἐπίστασθαι. Par. ἰστάμενος.

Εἶμαι, *indutus sum*, ab ἕω.

Perf. εἶμαι, εἶσαι, εἶται, vel εἷσται, εἵμεθα, &c. P.p. εἵμην, εἷσο, εἷτο, εἷστο, vel ἕστο &c. Aor. 1. Activ. εἷσα. Infin. εἷσαι. Aor. 2. med. εἱσάμην, vel ἑσσάμην, vel ἑεσσάμην. Part. ἑσσάμενος.

Φημὶ

Φημὶ dico, à Them. inuf. φάω.

Præt. φημὶ, φὴς, φησὶ, φαμὲν, φατὲ, φασὶ. Imp. ἔφην, ἔφης, ἔφη, ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν. Aor. 2. ἔφην, ἔφης, ἔφη, ἔφημεν, ητε, ησαν; seù φῆν, φῆς, φῆ, seù ἦν, ἦς, ἦ &c. Fut. φήσω. Aor. 1. ἔφησα: Imperat. φάθι &c. Opt. φαίην. Aor. 1. φήσαιμι. Sub. ἐὰν φῶ &c. φάναι, nam φᾶναι, est apparuisse à φαίνω. Part. φὰς, φᾶσα, φὰν.

Verbum medium: φάμαι, σαι, &c. Imp. ἐφάμην, φάμενος, &c.

Δύναμαι possum, *ἐδυνάμην poteram*, *δεδύνημαι potui*. ut ἥρημαι, pag. 42. ἐδυνήθην, ut ἐτύφθην, *δυνηθήσομαι potero*, ut τυφθήσομαι, δυνηθείην, *δυνηθῶ potuerim*, à Them. inuf. δυνάομαι, ῶμαι. γνῶμι, à *γνόω cognosco*: *ἔγνων cognovi*. ἔγνωκα.

Sunt Verba Anomala in ω, & ομαι, & faciliora, quam in μι; conjungantur enim, ut τύπτω, & τύπτομαι, quamquam non ultra Imperfectum; adeoque desumunt Futura, Aoristos, Perf. & Plusquamp. à Themate inusitato, v. g. ἁμαρτάνω, ἡμάρτανον *peccabam*. Futurum ἁμαρτήσω, ab ἁμαρτέω, ἡμάρτησα, ἡμάρτηκα; & ferè desinunt in αίνω, ίνω, αίω, είω, ύω, ύλλω, ελω, λω, άνω, θω, φλω, έμβω, &c.

Quia verò si Anomala, eorumque Themata inusitata congerenda hìc essent, promissæ brevitatis propositum excluderetur; monendus est Lector, ut frequèns pervoluat eruditissimum Schrevelii Lexicon græcæ Linguæ tyronibus perquam utile simul,

ac necessarium, recusum Patavii beneficentià Eminentissimi Præsulis de latinæ, græcæque Linguæ literatura, supra quàm dici possit optimè meriti Cardinalis Barbadici; Ubi fusissimè æque, ac dilucidè Verborum themata, modos, ac tempora nullo prorsus negotio reperiet.

CAPUT V.

Annotationes ad Articulos, & ad I. Declinationem.

Cum supra de Nominibus, ac Verbis ageretur, plura tunc minùs necessaria, brevitatis, & claritatis gratià, omissa sunt, quæ Lectoribus post regulas universales, commodius hìc proponuntur.

Articulus præpositivus æquivalet interdum, non solùm nomini positivo τὶς, τινὸς *aliquis*; sed & interrogativo τίς, τίνος. ἄτου *si cujus*, τοῦ *cujus*? ponitur etiam pro demonstrativo οὗτος. τὸν pro τοῦτον. dicitur etiam atticè ὅτου, ὅτῳ, *cujus*, *cui* &c. Relativo ὃς, eleganter adjungitur nomen τις cum particula οὖν, vel ἂν, ὁστισοῦν, οὗτινοσοῦν &c. quicumque. In neutro plurali pro ἅτινα, ponitur ἄττα; & etiam pro τίνα: ποῖ ἄττα; qualia?

Articulus Fœmin. ἡ in duali numero transit in masculin. in Nominibus seqq. τὼ γυναῖκε *mulieres*, τὼ ὁδὼ *viæ*, τὼ πόλιε *civitates*, τὼ χεῖρε *manus*.

Nom. Gentilia in ης, & quæ desinunt in μέτρης, πώ-

πώλης, τρίβης, της, της, habent vocat. in α, πέρσης, ὦ πέρσα. ὦ γεωμέτρα, ὦ βιβλιοπῶλα, παιδοτρίβα, κυνῶπα, προφῆτα. ὁ *Perſa*, *Geometra*, *Bibliopola*, *Pædotriba*, *Impudens*, *Propheta*.

Nonnulla Nomina in ας I. Declinationis, Genitivum ſingular. habent in α: ut

Θωμᾶς *Thomas* τοῦ Θωμᾶ.
Ἰούδας *Judas* τοῦ Ἰούδα.

Alia habent ου, & α: ut Ἀρχύτας *Archytas*, τοῦ Ἀρχύτου, & Ἀρχύτα. πατραλοίας *homicida*, τοῦ πατραλοίου, πατραλοία.

Quædam in στης, habent Vocativum ſingular. in α & η: ut ληστὴς *latro*, ὦ ληστὴ & ληστὰ.
Θυέστης *Thyeſtes* ὦ Θυέστη & Θυέστα.

Annotationes ad II. Declinationem.

Nomen quod ſequitur, declinatur in numero plurali tantum in tribus caſibus cujuſcumque generis, ἀλλήλων, λων, λων; ἀλλήλοις, λαις, λοις; ἀλλήλους, λας, λα, *mutuò*. ἄμφω, ἀμφοῖν *ambo*. δύο, & atticè δύω, δυεῖν, vel δυοῖν *duo*, in numero duali, licet ponatur pro plur. δύο καιροὺς, duo tempora. ex Nominibus Neutris atticis, unum eſt in ως, τὸ χρέως, *debitum*, quod etiam χρεών.

Duo in ω: ἀγήρω, ſenii expers; ἐπίπλεω *plenum*. Ex aliis nominibus quinque Accuſatiuum ſingul. habent in ω: ὁ ἄθως *Atho mons*, ἡ ἕως *Aurora*, ὁ λαγὼς *lepus*, ἡ κέως, ἡ Κῶς *Inſulæ*, quamquam & admittunt ν: ut τὸν ἄθων.

Demonstrativo οὗτος, Attici addendo ἰ dicunt οὑτοσὶ, τουτὶ; αὐτηὶ, ταυτηῒ. in neutro τουτὶ, in plur. neutro ταυτὶ. οὗτος in vocat. heus tu; Sic ἐκεινοσὶ, ἐκεινηὶ, ἐκεινοὶ, ἐκεινουὶ, ἐκειτησὶ, ἐκεινουὶ &c.

Annotationes ad III. Declinationem.

Nomen γυνὴ, sic declinatur in aliis casibus, γυναικὸς, γυναικὶ, γυναῖκα, γύναι, κες, κῶν, ξὶ &c. *mulier.* γάλα, γάλατος, vel γάλακτος, à γάλαξ, lac. ὕδωρ, ὕδατος *aqua.* οὖς, ὠτὸς, ὦτα, ὤτων, ὠσὶ *aures.* Ζεὺς, Διὸς, Διὶ, Δία, Ζεῦ, Jupiter. γόνυ, γόνυος, vel γόνυ, γόνατος, genit. δόρυ, δόρατος, à δόρας, vel δόρυ, δουρὸς, dativus δουρὶ, vel δόρατι; quod etiam δόρος, δόρεος, δόρυς.

Nomina propria imparisyllaba desinentia in ης, habent Vocativum Nominativo similem: Κλήμης, κλήμεντος, ὦ κλήμης, *Clemens*: οὐάλης, οὐάλεντος, ὦ οὐάλης, *Valens*.

Quædam Nomina non declinantur: ut βρέτας *statua*, ὄναρ *somnium*, δέμας *corpus* &c.

Formationes Genitivi singularis III. Declin.

Genitivus formatur à Nominatiuo, ut infra. N. denotat Nominativum, G. Genitiuum.

N.	G.	N.	G.	N.	G.
α:	ατος.		ατος.		ειδος.
αν	ανος.	ας	αος.	εις	ενος.
	αντος.	αυς:	αος.		εντος.

N.

N.	G.	N.	G.	N.	G.
	αρος.	ειρ:	ειρος.	ως:	εος.
αρ	ατος.		ενος.		ενος.
	αδος.	εν	εντος.	ην	ηνος.
ας	ανος.	ες:	εος.		ερος.
	αντος.		αυδος.	ηρ	ηρος.
		αυς	αυτος.		
	εος.	ορ	ορος.	ω	οος.
	εντος.		εος.		ονος.
ης	ηντος.	ος	οτος.		οντος.
	ητος.		οδος.	ων	ουντος.
	ιτος.	ουν	ουντος.		ωνος.
ι	ιος.		οος.		ωντος.
ιν	ινος.		οντος.		ορος.
	ιδος.	ους	ουτος.	ωρ	ωρος.
	ιθος.		ωτος.		οος.
ις	ιος.	ρς	ρτος.		οτος.
	ιστος.		εος.	ως	ωος.
	ιτος.	υ	υος.		ωτος.
λς	λος.		υνος.		βος.
νς	νθος.	υν	υντος.	ψ	πος.
	γος.	υρ	υρος.		φος.
	κος.		ιος.		
ξ	κτος.		υδος.		
	χος.	υς	υθος.		
	ονος.		υος.		
ον	οντος.		ωτος.		

In Accusativo Singulari.

Nomina in ις, & υς: quorum Genitivus est in ος purum, habent Accusativum in α, & in ν: ut ἡ ἔρις *lis*, τῆς ἔριδος, τὴν ἔριν, & ἔριδα: ὁ νέηλυς, *novus advena*, τῦ νεήλυδος, τὸν νεήλυδα, & νέηλυν.

In Dativo Plurali.

Ὁ πῦς, *pes*, & τὸ οὖς, *auris*, habent τοῖς ποσὶ, & τοῖς ὠσὶ.

Υἱὼς *filius*, & δρομεὺς *cursor*, pro υἱεῦσι, & δρομεῦσι, faciunt υἱέσι, & δρομέσι.

Γαστὴρ *venter*, potius habet γαστῆρσι, quàm γαστράσι, χεὶρ, χειρὸς, χερσὶ, *manus*.

Annotationes ad Nomina Contracta.

Nomina contracta desinentia in ης in casu recto, & ες in vocativo, retrahunt accentum in nominibus propriis. v.g. σωκράτης, ὦ σώκρατες. In neutris adjectivis id interdum accidit. σύγγενες, *congener*. ἄληθες *verum ne*? Gen. plur. ἀνθέων, non contrahitur ἀνθῶν, ne confundantur cum participio ἀνθῶν *florens*, συνήθης *consuetus*, συνηθέων. Reperiuntur apud Atticos, & alii genitivi non contracti: ut κερδέων *lucrorum*, ὀρέων *montium*.

Nomina in εὺς purum contrahunt Genit. Dat. & Accus. ut πειραιεὺς *Pyræus*, πειραιέως, πειραιῶς, πειραιέϊ, πειραιεῖ, πειραιέα, πειραιᾶ.

Accusativus plur. nominum desinentium in εὺς, apud Atticos usitatior est non contractus, sic invenies ἱππέας, pro ἱππεῖς *equites*.

No-

Nomen ἀνὴρ sic declin. genit. ἀνέρος, & per contractionem, & insertionem δ, ἀνδρὸς, ἀνέρι, ἀνδρὶ, ἀνέρα, ἄνδρα. Voc. ἄνερ. Plur. ἄνδρες, ἀνδρῶν, ἀνδράσι, &c.

Comparativa in ων, in Accusativo singulari, Nominativo, Accusativo, & Vocativo plurali:

μείζων: μείζονα *majorem*, μείζοα μείζω:
μείζονες *majores*, μείζοες μείζους:
μείζονας *majores*, μείζοας μείζους:
μείζονα *majora*, μείζοα μείζω:

Sic & βελτίων, ἀμείνων, χείρων, &c.

Nomina propria, à κλέος composita, variè contrahuntur: ut ὁ Ἡρακλέης, Ἡρακλῆς *Hercules*: τοῦ Ἡρακλέεος, κλέους, κλοῦς: τῷ Ἡρακλέεϊ, κλέει, κλεῖ: ἡρακλέα, ῆ: ἡράκλεες, εις: vel sic, ἡρακλῆς, κλέεος, κλέϊ, εῖ, κλέα, ὦ ἥρακλες, &c.

Nomina in ης *purum*, Accusativum singul. contrahunt in η, & in α: ut εὐφυὴς *ingeniosus*, εὐφυέα, εὐφυῆ, & εὐφυᾶ.

De Contractis in I. Declinatione.

Præter ea quæ pag. 12. dicta sunt, alia etiam nomina contrahuntur tum in 2. tum 1. Declinatione.

Fœminina in άα, & ρέα, sic contrahuntur: ut

ἡ μνάα, μνᾶ *mina*, τῆς μνάας, μνᾶς:
τῇ μνάᾳ, μνᾷ: τὴν μνάαν, μνᾶν, &c.
ἡ ἀργυρέα, ἀργυρᾶ *argentea*, &c.

Reliqua in έα, sic: ἡ γέα *terra*, γῆ: τῆς γέας γῆς: τῇ γέᾳ, γῇ: τὴν γέαν, γῆν, &c.

Itemque Nomina in όη: ut

δι-

διπλόν διπλῆ duplex. διπλόης διπλῆς, &c.

Masculina in έας, sic contrahuntur:
Ἑρμέας, Ἑρμῆς Mercurius, τοῦ Ἑρμέου Ἑρμοῦ: τῷ Ἑρμέᾳ, Ἑρμῇ: τὸν Ἑρμέαν, Ἑρμῆν, &c.

De Contractis in II. Declinatione.

Nomina in οος, & οον sic contrahuntur:
ὁ νόος, νοῦς mens, τοῦ νόου, νοῦ: τῷ νόῳ, νῷ &c. τὸ καλίρροον, καλίρρουν pulchrifluum &c. In his ubique aufertur primum ο, excepto Nominativo, & Accusativo singulari, ubi contractio est in ου.

Itemque Nomina in εος, & εον: ut
χρύσεος, χρυσοῦς aureus, χρύσεον, χρυσοῦν aureum: τοῦ χρυσέου, χρυσοῦ: τῷ χρυσέῳ, χρυσῷ: οἱ χρύσεοι, χρυσοῖ: τὰ χρύσεα, χρυσᾶ: τοῖς χρυσέοις, χρυσοῖς &c.

Annotationes ad Verba.

Æoles addunt particulam θα, secundæ pers. sing. num. Imperfecti, (seù Aoristi 2. vel præteriti perfecti, quidquid illud sit) & faciunt ἦσθα, fuisti. Scriptores, præter ἦν, ἦς &c. utuntur pro Aoristo, vel pręt. perf. Verbi εἰμὶ, ἐγενόμην, ἐγένου, ετο, vel γέγονα, γέγονας, γέγονε, &c.

Verba quæ incipiunt à ρ, post ε reduplicant ρ: ut:
ῥίπτω jacio, ἔρριπτον, ἔρριψα.

Quatuor servant in Imperfecto, & in reliquis Temporibus præteritis, α præsentis:

ἄω spiro, ἄον: ἀΐω audio, ἄϊον.
ἀηθέσσω insuetus sum, ἀήθεσσον.
ἀηδίζομαι tædio afficior, ἀηδιζόμην.

Quæ-

Quædam pro ε habet ει : ut

ἔχω *habeo*, εἶχον : ἔπω *dico*, εἶπον :
ἕλω *capio*, εἷλον : ἕλκω *traho*, εἷλκον :
ἐρύω *eruo*, ἐθίζω *assuefacio*, ἐργάζομαι *operor*, ἑρπύζω *serpo*, ἕρπω, ἑστιάω, ἑστιάω *excipio convivio*, ἕπομαι *sequor*, ἐρέω *dico*, ἕζω *sedere facio*, ἐάω *sino*, ἕω *induo*, ἔθω *sum assuetus*, εἴθα *præter. medium*; & per interpositionem ω εἴωθα.

Ε'ορτάζω *ferior*, habet ἑώρταζον.

Præpositio πρὸ, sæpe contrahitur : ut

προὔδωκας pro προέδωκας, *tradidisti*.

Verba, quorum significationem præpositio non variat, mutantur in principio : ut

καθίζω *sedeo*, ἐκάθιζον. καθεύδω *dormio*, ἐκάθευδον.

Nonnulla mutantur in principio, & in medio : ut

ἐνοχλέω *turbo*, ἠνώχλεον.

Composita ex δυσ, & εὖ, sequente Vocali, mutantur in medio : ut δυσαρεστέω *displiceo*, δυσηρέστεον.

Sequente Consonante, mutantur in principio : ut

δυστυχέω *infelix sum*, ἐδυστύχεον.

Composita ex Præpositionibus, mutantur in principio, si eorum simplicia aut rarò, aut nunquam sint in usu : ut ἀμφισβητέω *dubito*, ἠμφισβήτεον.

Interdum mutantur in medio : ut

ἀπολαύω *fruor*, ἀπέλαυον.

Quando Verba componuntur ex aliquo nomine, vel pronomine αὐτὸς : ex ὁμοῦ, ὁμὰς, vel ex particula α, augmentum fit in principio : ἐφιλοσόφουν,

 phi-

philosophabar. αὐτομόλουν *confugiebam ad hostes*. ὡμολόγουν *fatebar*. ἠθύμουν ex ἀθυμέω *mœrebam*.

Dictum est in formatione temporum οι, mutari in ῳ in Præteritis, & Aoristis; excipienda sunt tamen verba derivata ab οἴαξ: οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακοστροφέω, *clavum rego*: οἶος, οἰόω, *desero*: οἶμος, *via*, οἰμάω, *ruo*: οἶνος, *vinum*, οἰνίζω, *vinum oleo*: οἰωνὸς, *augurium*, οἰωνοσκοπέω, *augurium ago*: οἶστρος, *œstrum*, οἰστρέω, *œstro agito*. His adduntur οἰκουρέω, *domi sedeo*, οἰδαίνω, *tumefacio*, vel *tumeo*: ᾠδηκὼς, *tamen tumidus* ab οἰδάω. οἰμώζω, οἴμωζον, & ᾤμωζον, *suspiro*.

Bœoticè in tertia plurali Imperfecti dempta litera ν additur σαν, ἐδολιοῦσαν pro ἐδολίουν, ἤλθοσαν pro ἦλθον in Aor. 2.

In Futuro I.

Futurum in ίσω, Attici circumflectunt, & demunt σ. νομίζω, νομίσω, νομιῶ, εῖς, εῖ, *puto*.

Verba contracta in όω habent futurum in ώσω, si derivātur à nomine: ut χρυσόω, χρυσώσω, à χρυσὸς; sin autem facient όσω.

Hæc tria Verba non retinent literam, aut spiritum præsentis: τρέφω *nutrio*, θρέψω. τρέχω *curro*, θρέξω. ἔχω *habeo*, ἕξω.

Verba in λω, μω, νω, ρω, corripiunt penultimam Futuri I. abjiciendo, vel secundam consonantem, vel secundam vocalem ex diphthongo præsentis, ψάλλω, ψαλῶ, σπείρω, σπερῶ.

Si

Si penultima præsentis fuerit una ex ancipitibus ι, υ, in præsenti erit longa, in futuro brevis: ut κρίνω *judico*, κρινῶ. μολύνω *fœdo*, μολυνῶ.

In Futuro II.

Hæc habent β: κρύπτω *adſcondo*, κρυβῶ. καλύπτω *tego*, καλυβῶ. βλάπτω *noceo*, βλαβῶ.

Hæc habent φ:

βάπτω *tingo*, βαφῶ. θάπτω *ſepelio*, ταφῶ. σκάπτω *fodio*, σκαφῶ. ῥάπτω *ſuo*, ῥαφῶ.

In Aoriſto I.

Hæc Verba excipiuntur. ἔπω *dico*, εἶπα. ἐνέγκω *fero*, ἤνεγκα. τίθημι *pono*, ἔθηκα. δίδωμι *do*, ἔδωκα. ἵημι *mitto*, ἧκα. χέω *fundo*, ἔχεα. καίω *uro*, ἔκηα. σεύω *moveo*, ἔσσευα. ἀλεύω *vito*, ἤλευα.

In Præterito perfecto.

	Mutæ	Liquidæ
Verba quæ incipiunt à Muta, & Liquida, reduplicant Mutam: ut βλάπτω, βέβλαφα: γράφω, γέγραφα:	π κ τ.	λ μ ν ρ.
	β γ δ.	
	φ χ θ.	

διαγλύφω, *inſculpo*, διαγέγλυφα.

Excipiuntur Verba inchoata à γν, & γρ: ut

γνωρίζω *notum facio*, ἐγνώρικα.

γρηγορέω *vigilo*, ἐγρηγόρηκα.

Etiam Verba inchoata à κτ, πτ, & μν, reduplicant primam: ut κτάομαι *poſſideo*, κέκτημαι. πτόω *cado*, πέπτωκα. μνάομαι *memini*, μέμνημαι.

Tamen κτείνω *occido*, habet ἔκτακα.

κτίζω *creo*, *ἔκτικα*.

Disyllaba in *λω*, *μω*, *νω*, *ρω*, *ε* Futuri mutant in *α*: ut *στέλλω* *mitto*, *στελῶ* *ἔσταλκα*. adeòque in his Verbis Perfectum formari etiam potest à Futuro Secundo, in quo *ε* mutatur in *α*, ut innuimus pag. 34. cùm ex *σπερῶ* deduximus *ἔσπαρκα*.

Interdum *ν* mutatur in *γ*: ut *φαίνω* *appareo*, *φανῶ* *πέφαγκα*.

Annotationes ad Verbum Medium.

In Præsenti Indicativi.

Βούλομαι *volo*, & *οἴομαι* *puto*, in secunda persona singulari habent *βούλει*, & *οἴει*.

Nonnulla eandem personam habent in *σαι*: ut *καυχάομαι* *glorior*, *καυχάεσαι*, & *χᾶσαι*.

Futuro I.

Ὄψομαι *videbo*, habet *ὄψει* *videbis* pro *ὄψῃ*.

Futuro II.

Tria hæc non circumflectuntur, *ἔδομαι*, *φάγομαι* *edam*, *πίομαι* *bibam*, pro *ἐδοῦμαι*, *φαγοῦμαι*, *πιοῦμαι*.

In Præterito perfecto.

Diphthongus *αι* Præsentis, mutatur in *η*: ut *δαίω* *δέδηα*, *divisi*. *καίω* *κέκηα*, *combussi*.

Annotationes ad Verbum Passivum.

In Perfecto Indicativi.

Ex Perfecto activo in *γκα*, passivum in *μμαι*, hoc pacto.

πέφαγκα, *πέφαμμαι*, *πέφανσαι*, *πέφανται*.

Non-

Nonnulla mutant ε Præsentis in α: ut
στρέφω *verto*, ἔστροφα, ἔστραμμαι.

Quænam verò ex activis in κα habeant σμαι; & quæ μαι, usu potius discitur quàm regulis. Assumunt quandoq; σ ante μ ea verba, quorum Præter. perfectum activum habet penultimam brevem, ut τελῶ, τετέλεκα, τετέλεσμαι, *perficio*. Excipiuntur multa, ut ἤκουσμαι, *auditus sum*, κέκρουσμαι, *pulsatus sum*, ἔγνωσμαι, *cognitus sum*. Notandum, quòd ηκα, & ωκα habent μαι: ut
ἥρηκα, ἥρημαι, &c. Vide pag. 42.
δεδήλωκα, δεδήλωμαι, δεδήλωσαι, &c.
à δηλόω *declaro*.

Attici augmentum quorundam verborum, nempe η resolvunt in εα, ut ἑάλωκα, pro ἥλωκα ab ἁλόω, *capio*.

Οἶδα, & ἔοικα apud Oratores habent vim præsentis, *scio*, *videor*. ᾔδειν, & ἐῴκειν, Præt. Imper. similiter ἔολπα, ἔοργα. *spero*, *operor*.

De Plusq. perf. Atticorum.

Atticorum est in Plusq. perf. mutare ε in η, ο in ω: ἐρήρεικα, ἠρηρίκειν, *contendo*, ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν. *fodio*. ἕστηκα *assumit* ι, εἱστήκειν *sto*. Per eosdem hoc Tempus aliquando omittit augmentum, ut τεθεμελίωτο *stabilior*: Aliquando verò mutatur ει finale in η ut ᾔδην, pro ᾔδειν, vel demitur ι, ut ἐτετύφεσαν, pro ἐτετύφεισαν.

Aufertur interdum σ secundæ personæ pluralis, unde formatur hoc Tempus: ut

ἐσώθην *salvatus sum*, à σέσωσθε.

ἐφιλήθην *amatus sum*, à πεφίλησθε.

In nonnullis mutatur etiam penultima: ut

εὑρέθην *inventus sum*, ab εὕρησθε.

Quando in Activo est usitatus Aoristus 1. In passivis est usitatior Aor. 2., ut ἔπληξα, ἐπλάγην, vel ἐπλήγην; sed hoc ad corpus, illud ad animum pertinet.

Annotationes omnibus Verbis communes.

Omnia Verba, extra Indicativum actiuum, medium, & passivum, amittunt ε, quod addiderant: ut

ἔτυπτον τύπτε τύπτοιμι τύπτειν τύπτων.

Iterumque mutant η, ω, ῃ, ηυ, ῳ, in α, ε, ο, αι, αυ, οι: ut ἤρεσα ἄρεσον ἀρέσαιμι ἀρέσαι.

Excipitur Perfectum, quod in quolibet Modo retinet tàm ε, quàm consonantem reduplicatam ante ε: ut λέλεχα, λέλεχε, λελέχοιμι, λελεχέναι.

Itemque paulòpost futurum: ut

τετύψομαι τετυψοίμην τετύψεσθαι τετυψόμενος.

Porrò singula reliquorum Modorum Tempora à cognatis Indicativi Temporibus formantur, Præsens nimirum à Præsenti, Futura à Futuris, Aoristi ab Aoristis, Perfectum à Perfecto: quapropter in Tabulis post unum Indicativi Tempus, cætera, quæ ex ipso originem ducunt, successivè ponuntur.

Præ-

Præterea non omnia Verba habent activam terminationem, ac medium, ut etiam pag. 26. dictum est. Quædam sunt tantum media, eorumque Tempora formantur ab activo, quo non carere fingendum est. Ita, exempli gratia, ἕπομαι, *sequor*, venit ab ἕπω, unde fit Futurum I. medium ἕψομαι &c.

Passivum sæpe habet significationem activam: ut διελέχθην *differui*.

CAPUT V.

De syntaxi, seù de Concordantiis.

Eadem fermè apud Græcos Concordantiarum ratio, quæ apud Latinos: nonnulla tamen occurrunt notanda.

1. Adjectiuum à substantivo discordat in casu, ut οἱ σπουδαῖοι τῶν γονέων, *studiosi parentum*, prò γονεῖς.

2. Adjectivum interdum supplet defectum substantivi, ut καθ' ἑκάστην, *subaudi*, ἡμέραν, *quotidie*.

3. Relativum concordat quandoque cum casu antecedentis, ἐκ πολλῶν, ὧν γράφεις, *ex innumeris, quæ scribis*.

4. Congeruntur non rarò quædam dictiones relativæ, quæ idem ac una significant, μηδεὶς ὅστις, *nemo*; πάντες ὅσοι, *omnes*.

5. Relativum οἷος ponitur sæpè cum Infinito. τοιοῦτοι ὑπῆρχον, οἷοι μὴ ἐπιλαθέσθαι. *Tales fuere, qui*

qui haud vincerentur.

6. Neutra pluralia eleganter adjunguntur verbo in singulari. πάντα γέγραπται: *omnia fuerunt scripta*.

7. Verbo εἰμὶ, sequente relativo deest interdum Nominativus, ἔστιν ὃς, *est qui*, ἔστιν οὗ, *est cujus*, ἔστιν οἵ, ἔστιν ὧν; Item cum adverbiis, ἔστιν ὅπου, *alicubi*, ἔστιν ὅτε, *aliquando*.

De Articulo præpositivo.

1. Præponitur omnibus orationis partibus. Nominibus propriis pro arbitrio additur, σωκράτης, *Socrates*. Idem dic de nom. Θεὸς, *Deus*.

2. Dictioni suæ postpositus distinguit, κὺν ὁ θαλάσσιος, *Canis cœlestis*, & explicat, ἡμεῖς οἱ ἕλληνες, *nos Græci*.

3. Præpositus genitivo nominis proprii significat idem, ac filius, ἀλέξανδρος ὁ φιλίππου, *Alexander Philippi*.

4. Articulvs τὸ, vel τὰ cum genitivo substantivi, valet idem ac substantiuum, τὰ τοῦ βίου, *vita*. Interdum importat opera vel facultates, τὰ τοῦ πλάτωνος, *opera Platonis*; τὰ τῶν πολεμίων, *facultates hostium*.

5. Præpositus particulis μὲν, δὲ, dividit, οἱ μὲν, οἱ δὲ, *hi quidem*, *hi verò*.

6. Eleganter articuli præeunt sua nomina hoc modo, ἡ τῶν ὄντων φύσις, *rerum natura*.

7. Articulus cum præpositionibus ἀμφὶ, περὶ, significat exercitium, ut οἱ περὶ τὰ φιλοσοφικὰ, οἱ ἀμφὶ

τὰ

τὰ ἱερὰ, *qui se exercent in studiis Philosophicis*, *qui funguntur munere Sacerdotali*. Cum μετὰ societatem, οἱ μετ' ὀδυσσέως, *socii Ulyssis*.

8. Præpositus adverbiis aliquando facit, ut illa sint nomina, τὰ ἔξω ἀγαθὰ, *extrinseca bona*, οἱ πάλαι, *antiqui*, ὁ πλησίον, *proximus*, ὁ μακρὰν, *longinquus*.

In usu articulorum non erit absre ad idioma italicum respicere, & ad illius normam græcos articulos accomodare; ita ut si italicè dixeris, le letrere, græcè vertas, τὰ γράμματα &c.

De Nomine.

Nonnulla, quæ à Latinis in ablativo, à Græcis ponuntur in accusativo, ut ἀθηναῖος τὴν πατρίδα, *patria Atheniensis*, φιλόσοφος τὴν τέχνην, καὶ τὸν τρόπον, *moribus, & professione Philosophus*; χρύσιππος τὸ ὄνομα, *Chrysippus nomine*; μέγας τὸ φρόνημα, *prudentia eximius*.

2. Adjectiva quę indicant copiam, vel inopiam, scientiam, vel memoriam, participationem, &c. genitivo gaudent, πλήρης, κενὸς, *plenus*, *vacuus*, μέτοχος, ἀμέτοχος, *consors*, *expers*, ἔμπειρος, ἄπειρος, ἀμνήμων, *peritus*, *imperitus*, *immemor*. Item adjectiva ἄξιος, ἀνάξιος, ἐγκρατὴς, ἀκρατὴς, *dignus*, *indignus*, *compos*, *incompos*; Comparativa, & Superlativa, & ea quæ superlativorum vim habent, ut ἔξοχος πάντων, *præ omnibus excellens*.

3. Dativo junguntur adjectiva æqualitatis, similitudinis, necessitatis, commodi, fidelitatis, &

K bene-

benevolentiæ,& composita ab adverbiis σὺν, & ὁμῶς, ut συμπολίτης ἐμοὶ, ὁμόφρον αὐτοῦ, *concivis mihi, consentiens illi*.

4. Multa ponuntur in accusativo subaudito, κατὰ, vel εἰς, *secundùm*, vel *in*: μέλας τὸ πρόσωπον, *vultu niger*, μύριοι τὸν ἀριθμὸν, *infiniti numero*, ὑψηλὸς τὸ σῶμα, *procerus corpore*.

5. Cum quippiam alicui tribuitur, id effertur per genitiuum, ut νεανίσκος εὖ, seù ἀποχρόντως, vel δεξιῶς ἔχων τῆς φύσεως, *Juvenis bonæ indolis*.

6. Multa eleganter ponuntur in genitivo subintellecto ἕνεκα, *causâ*, μακάριος τῆς τύχης *felix causâ fortunæ*,

7. Adiectivis quandoq; jungitur participiũ loco Infiniti; δῆλος ἐστὶ γράφων, *manifestus est scribens*.

De Pronominibus.

Loco possessivorum Græci sæpè utuntur genitivo primitivorum, Πάτερ ἡμῶν, prò ἡμέτερε.

De Verbo activo.

1. Verba activa apud Græcos, ut apud Latinos, ante se nominativum, post se accusativum requirunt, ut πάντες στέργουσι τὸν βασιλέα δίκαιον, *omnes diligunt Regem justum*; sic igitur construes verba hec, & similia, φιλῶ, *diligo*, ποθῶ, *desidero*, ἐπαινῶ, *laudo*, ὁρῶ, *video*, μισῶ, *odio habeo*. additur quandoque genitivus, ἐγκωμιάζω αὐτὸν παιδείας, subaudito ἕνεκα. propter, *laudo illum propter disciplinam*. θαυμάζω, *miror*, quando ponitur in dedecus genitivum

tivum adſciſcit, θαυμάζω αὐτȣ̃. ϛέργω, quandoque valet idem ac *acquieſco*; vel *ſum contentus*, & tunc dativum poſtulat; ϛέργε τοῖς σοῖς, *acquieſce tuis facultatibus*.

2. Hæc alia: βοηθῶ, *opem fero*, βασκαίνω, φθονῶ, *invideo*, πιϛεύω, *credo*, ἀπιϛῶ, *non credo*, λειτȣργῶ, διακονῶ, *miniſtro*, ἐνοχλῶ, *vexo*, ἐμπαίζω, *illudo*, ἐπιβȣλεύω, *inſidior*, πολεμῶ, *bellum infero*; & his ſimilia dativum adſciſunt; ἐκπολεμῶ, *expugno*, accuſativum regit. Ablativus Inſtrumentalis Latinorum, penès Græcos tranſit in dativum.

3. Verba: ἄρχω, *dominor*, &c. ἀμελῶ, ὀλιγωρῶ, *negligo*, φροντίζω, *curo*, genitivo conſtruuntur, ὑπομιμνήσκω σὲ τῆς ἀτυχίας, *admoneo te infortunii*, & ὑπομιμνήσκω σὲ τόδε, *in memoriã reduco*, κατηγορῶ σȣ̃ φόνον, potiùs quàm κατηγορῶ σε φόνȣ, *accuſo te homicidii*. pœna ponitur in accuſativo: καταχρίνω σȣ̃ θάνατον, *damno te capite*, ζημιῶ σὲ χρήμασι; vel εἰς χρήματα, vel χρημάτων; & χρήματα, *mulcta te pecuniâ*.

4. Verbis æſtimandi poſt accuſativum additur genitivus pretii: ἀξιῶ ταῦτα πολλȣ̃, μείζονος, μεγίϛȣ, ὀλίγȣ, ἐλάττονος, ἐλαχίϛȣ, ȣ̓δενὸς, *æſtimo hæc multi*, *magni*, *maximi*, *parvi*, *minoris*, *minimi*, *nihili*, dicitur etiam, περὶ πολλȣ̃, vel ἀντὶ πολλȣ̃ ποιῶ τόδε, *hoc magni facio*, ſeù ȣ̓δὲν, παρ' ȣ̓δὲν τίθημι, *pro nihilo facio*, vel ἐν μηδενὶ, & ἐν μεγάλῳ τίθημι, vel μηδὲν τίθημι τόδε.

5. Verba docendi, Inſtruendi, & hæc alia, ἐνδύω,

 induo,

induo, αἰτῶ, *postulo*, μυῶ *sacris instruo*, εἰσπράττω, *exigo*, κλέπτω, *furor*, πείθω, *suadeo*, duplici accusativo gaudent. ἀποστερῶ, σὲ τὰ βιβλία, & τῶν βιβλίων, *privo te libris*.

6. Πληρόω, *impleo*, ἀπαλλάττω, *libero*, ἐκβάλλω, *ejicio*, præter accusativum, genitivo fruuntur: κρατῶ σε τῆς κεφαλῆς, *teneo te capite*, ἐνδύματος, *veste* &c.

7. Verba beneficii, vel detrimenti sic construes: εὖ ποιῶ σὲ, εὐεργετῶ σὲ μεγάλα, *magnis beneficiis te prosequor*, ἀδικῶ σὲ πολλὰ, *multis detrimentis te afficio*.

8. Verba agendi gratias, ἔχω, ἀπονέμω, οἶδα, ἔγνων σοὶ χάριτας τῆς εὐεργεσίας, *gratias tibi habeo, reddo &c. beneficii*. Quæ à Latinis in ablativo cum præpositionibus à, ab, abs, ex, de, ea à Græcis ponentur in genitivo cum præpositionibus ἀπὸ, παρὰ, ἐξ.

De Verbo Passivo.

Passiva post se postulant genitivum cum præpositionibus ὑπὸ, πρὸς, παρὰ. πρὸς αὐτοῦ γέγραπται ὁ λόγος, *ab illo scripta fuit oratio*. Genitivus quandoque elegantèr transit in dativum, νικῶνται καὶ τὰ θηρία τοῖς εὐποιοῦσι, *vincuntur & feræ à non lædentibus*.

Verba ἐπιτρέπομαι, & ἐμπιστεύομαι, *committor*, sic construes, ἐπιτρέπομαι, vel ἐμπιστεύομαι τὴν ἀρχὴν, *dominium mihi committitur, vel creditur*.

De Verbo neutro.

1. Verba neutra substantiva sunt: εἰμὶ, ὑπάρχω, τυγχάνω, διατελῶ, *sum*, *existo &c.* εἰμὶ σοφὸς, & τῶν σοφῶν. i. *in numero sapientum.*

2. Græcis frequens est hic usus loquendi, εἰμὶ γράφων, prò γράφω, διατελῶ, vel τυγχάνω περιπατῶν, *deambulo*. Verbum ἀκούω, *audio*, aliquandò neutralitèr ponitur, ἐκεῖνος ἀκούει ἀγαθὸς ἀνὴρ, *audit vir probus*, ἀκούει ῥήτωρ, *audit rhetor*, id est ὀνομάζεται, *vocatur*.

3. Neutra transitiva sunt: ἀναβαίνω, *ascendo*, ἥκω, *venio*, βαδίζω, *eo*, & similia, quæ post se casus diversos cum præpositionibus diversis requirunt, τρέχω πρὸς τὴν θέαν, *curro ad spectaculum*, καταβαίνω ἐκ τοῦ ὄρους, *descendo ex monte*; quæ propositiones eleganter omittuntur interdum, quando continentur in verbis, ut εἰσῆλθε τὴν πόλιν, *advenit urbem*. ἐξελθὼν τῆς πόλεως, *egressus urbe*.

4. Neutra acquisitiva sunt: ἀρέσκω, *placeo*, ἀπαρέσκω, *displiceo*, ἀρήγω, ἐπικουρῶ, *opitulor*, εἴκω, *cedo*, ἀκολουθῶ, *sequor*, δουλεύω, *servio*, ὁμιλῶ, *colloquor*, ἐντυγχάνω, *occurro*, &c. quæ post se dativum adsciscunt.

5. Neutra possessiva, τυγχάνω, *consequor*, ἀποτυγχάνω, *aberro*, ἀπολαύω, *fruor*, ἀπορῶ, χρήζω, *egeo*, εὐπορῶ, *abundo*, & reliqua copiæ, vel inopiæ, genitivo fruuntur; ἀπορῶ, cum accusativo est activum, idem significans, ac *ignoro*.

6. Neutra passiva: πάσχω, *patior*, πολλὰ ἔπαθον ἀπὸ τῶν πολεμίων, *multa ab hostibus passus sum*. ἀλγῶ ταῖς ἀτυχίαις τῶν φίλων, *doleo de amicorum infortuniis*, ἀλγῶ τοὺς πόδας, i. εἰς, vel διὰ, vel κατὰ τοὺς πόδας, χαίρω τῇ εἰρήνῃ; vel ἐπὶ τῇ εἰρήνῃ, *gaudeo de pace*, νοσῶ, *ægroto*, & νοσῶ νόσον, ἁμαρτάνω ἁμαρτίαν, *pecco peccatum &c.*

In verbis communibus seu mediis non opus est mora; nam illa, si actionem significant, activè, si passionem, passivè construes; jam igitur ad Deponentia.

De Verbis Deponentibus.

1. Verba Deponentia diversos casus post se requirunt, ut αἰτιῶμαι σὲ ἀμελείας, *accuso te negligentiæ*, vel αἰτιῶμαι σὲ τοῦδε, *hujus rei te auctorem declaro, denuncio*, μέμφομαι, *accuso*, κτῶμαι, *possideo*, τεκμαίρομαι, *conjicio*, ἡγοῦμαι, *puto*, ἡγοῦμαι σου, *dominor tui*, & ἡγοῦμαι σοὶ τὴν ὁδὸν, *duco te per viam*; εἰσηγοῦμαι σοὶ τόδε, *hoc tibi insinuo*, λῄζομαι, *depopulor*, λυμαίνομαι, σὲ, & σοὶ, *lædo*, πυνθάνομαι cum genitivo, idem est ac *percunctor*, γράφομαι σὲ ἀνομίας, *accuso te iniquitatis*, vel ἀνόμων. i. *in numero iniquorum scribo*.

2. Verba: μάχομαι, *pugno*, ἀνθίσταμαι, resisto; παρίσταμαι, & παρίσαμαι, *assisto*; ἁμιλλῶμαι, *contendo*; ἐναντιοῦμαι, *adversor*, ἀσχολοῦμαι, *incumbo*; εὔχομαι, *oro*, ὀργίζομαι, θυμοῦμαι, *irascor*, ἕπομαι, *sequor*, ἀποκρίνομαι, ἀπολογοῦμαι, *respondeo*, dativum

vum adſciſcunt. χρῶμαι βιβλίοις, & βιβλίων, *utor libris*.

3. Verba: ἐφίεμαι, μειθ...μαι, γλίχομαι, ἱμείρομαι, *cupio &c.* προΐσαμαι, ὑπερίσαμαι, *tueor*, ἐπιμέλομαι, & ἐπιμελοῦμαι, κήδομαι, *curo*, μέμνημαι, *recordor*, λανθάνομαι, *obliviſcor*, ἄρχομαι, *ordior*, παύομαι, *ceſſo*, αἰσθάνομαι, *ſentio*, ὀσφραίνομαι, *olfacio*, γεύομαι, *guſto*, σοχάζομαι, *ſcopum peto*, φείδομαι, *parco*, ἀκροῶμαι, *audio*, ἀπέχομαι, *abſtineo*, πειρῶμαι, *experior*, μεταποιῦμαι τῦ σώζεσθαι, *ſaluti conſulo*, δέομαι, *precor*, & ſi quæ alia hujuſmodi, genitivum poſtulant, & præcipuè verba ſenſuum; ut ἔχομαι, vel ἐπιλαμβάνομαι ξύλου, *tango*, vel *prehendo lignum*.

4. Verba: ἀπεργάζομαι, *facio*, χαρίζομαι, *dono*, εὐαγγελίζομαι, *nuncio*, ἐπαγγέλλομαι, *promitto*, poſt accuſativum dativo gaudent.

5. Αἱροῦμαι, *eligo*, προαιροῦμαι, *præopto*, *opto*, προαιρεῖσθαι δόξαν βίου, ἐξαιροῦμαι αὐτὸν τῆς ἀτυχίας, *libero illum adverſitate*, παραιτοῦμαι, *excuſo*, ῥύομαι, *libero*, ἀλλάττομαι ἐλευθερίαν χρυσίου, *commuto libertatem auro*, πρίαμαι δουλείαν πολλοῦ, *magni emo ſervitutem*.

6. Ἥδομαι, ſeù ἐφήδομαι, *gratulor*, ἥδομαι τῇ εὐτυχίᾳ σου, vel ἥδομαι σοὶ ἐπὶ τῆς εὐτυχίας, *gratulor tibi de tua felicitate*, φοβοῦμαι τοὺς ἐχθροὺς, vel διὰ τοὺς ἐχθροὺς, *timeo hoſtes*, ψεύδομαι σὲ pro ἀπατῶ σὲ, *decipio te*, ψεύδομαι τῆς ἐλπίδος, vel διαμαρτάνω τῆς ἐλπίδος, ἣν εἶχον περὶ σοῦ, *aberro à ſpe, quam de*

te

te conceperam. Breviùs eadem repetuntur.

Genitivo gaudent verba incipiendi, desinendi, appetendi, participandi, accusandi, abstinendi, admirandi, contemnendi, imperandi, fruendi, egendi, consequendi, excellendi, ut πολὺ προέχει τῶν ἄλλων, præstat cæteris, sic etiam ὑπάρχω ἀδικίας, *sum primus in inferenda injuria*.

Dativo, verba auxiliandi, colloquendi, juvandi, nocendi (exceptis ὠφελῶ, & βλάπτω, cum accusat:) faciendi, credendi, præcipiendi, objurgandi, repugnandi, obsequendi, sequendi, utendi, & quæ important convenientiam, vicinitatem, eventum, favorem, fidem, iram, consuetudinem, similitudinem.

Accusativo gaudent verba activa, & eorum significationem habentia.

De Verbis Impersonalibus.

Verba Impersonalia: χρήμοι παιδείας, *opus est institutione*, δεῖμοι ἀγχινοίας, *opus est subtilitate*, μέλει μοι τοῦδε, *curæ est*, μέτεσίμοι τῆς εὐτυχίας τῶν φίλων, ἀντὶ μετέχω, *participo*, μεταμέλει, *pœnitet*, ἐνδέχεται, *licet*, ἁρμόζει, πρέπει, προσήκει, *decet*, *convenit*, συμβαίνει, *accidit*, δοκεῖ, *videtur*, συμφέρει, *conducit*. Impersonalia passivæ vocis: ἅλις τεθρήνηται. *satis ploratum est*, εἱμαρταί μοι τεθνᾶναι, *in fatis est ut moriar*, νενόμισαι μὴ μάχεσθαι, *lege cautum est ne pugnemus*.

De

De Casibus Communibus.

In genitivo ut plurimùm ponuntur hæc: materia, πηλοῦ ἐπλάσθη, *è cœno formatum est*; & res, quæ secundum sui partem patitur, ut κατέαγε τῆς κεφαλῆς, *comminutum est illi caput*, κρέμαμαι τῶν ὤτων, *auribus pendeo*.

Pretium ponitur in dativo, δουλεύει μισθῷ, vel ἐπὶ μισθῷ, vel ἀντὶ, seù ἕνεκα μισθοῦ, *servit ob mercedem*.

Instrumentum in dat. πληγεὶς ξίφει, *gladio percussus*.

Causa in dat. ἀρθεὶς πλούτῳ, vel ἐπὶ πλούτῳ, vel in genit. ὑπὸ πλούτου, *à divitiis elatus*.

Modus in dativo, & accusativo, τῷδε τῷ τρόπῳ, vel τόνδε τὸν τρόπον, *hoc modo*, vel *hunc in modum*.

In dativo ponitur etiam excessus: τῇ αὐτοῦ σοφίᾳ διαφέρει πάντων, *suâ virtute cæteros facilè vincit*. Modus excessus ponitur in dativo, & accusativo, πολλῷ, τοσούτῳ: πολὺ, τοσοῦτο.

Elegantèr dices: νικῶ μάχην, γράφομαι σὲ γραφὴν, ἀδικῶ σὲ ἀδικίαν, *vinco*, *accuso te*, *lædo te*. sic etiam, ἀλγῶ τοὺς πόδας, *doleo pedibus*, τυφλοῦται τοὺς ὀφθαλμοὺς, *cæcutit*; οὐ πρᾳστηνὲς, ἀλλὰ μανικὸν βλέπει, *non benignè, sed furiosè intuetur*.

De Verbo Infinito.

Utuntur Infinito Græci hoc modo: ὁρῶ αὐτὸν τρέχειν, & ὁρῶ αὐτὸς ὅτι τρέχει, *video illum currere*. Pro accusativo sæpè nominat. usurpant sic, φησὶν αὐτὸς αἴτιος εἶναι τῆς εὐτυχίας, *dicit se auctorem esse felicitatis*.

L   Sam

Sum scripturus dicunt, *μέλλω γράφειν*, vel *γράψειν*.

Nomina regunt infinitum, *δεινὸς πράττειν*.

Sæpè invenies, *τὸ νῦν εἶναι*, pro, *nunc*, *ὡς εἰπεῖν*, vel *ὡς ἔπος εἰπεῖν*; *συνελόντι φάναι*, *ut ita*, vel *ut summatim dicam*.

Infinitum cum articulo fit nomen, *τὸ γράφειν*, ad modum Idiomatis Italici, *lo scrivere*.

Iste usus loquendi, *μέμνημαι ἰδὼν*, *recordor vidisse*, *ὅσον ἐμὲ εἰδέναι*, *quod ego sciam*, frequens est Scriptoribus; sic etiam usus Infiniti in salutationibus per epistolas: *Ἀλέξανδρος Ἀριστοτέλει εὖ πράττειν*, *Alexander Aristoteli saluere*, subaudito *προστάττει*, *jubet*.

De Gerundiis, & Supinis.

Carent Gerundiis Græci, eaque supplent Infinito cum articulis sic: *καιρὸς τοῦ λέγειν*, *tempus dicendi*. Addunt etiam præpositiones *διὰ*, *περὶ*, *ἐν*, *περὶ τοῦ λέγειν*; *ἐν τῷ λέγειν*, *in dicendo*; *πρὸς*, *εἰς*: *ἕτοιμος πρὸς τὸ λέγειν*, *promptus ad dicendum*. Gerundio, *scribendus* ex. gr. respondet verbale Græcorum *γραπτέος έα έον*. *γραπτέον ἐμὲ*, vel *ἐμοὶ ἐπιστολὴν*, vel *γραπτέα ἐμοὶ ἐπιστολὴ*, *scribenda est mihi epistola*. Formatur hoc gerundium à tertia persona singul. præt. p. passivi, demptis omnibus incrementis, v. g. *λέλεκται*, *λεκτέος έα έον*.

Supina supplentur per Infinitum, sivè Participium: *ἦλθεν ὁμιλεῖν*, seù *ὁμιλήσων*. *καλὸς ὁρᾶν*, vel *ὁρᾶσθαι*, *venit allocuturus*, *pulcher visu*.

De

De Participiis.

Participia in casu genitivo, ponuntur pro ablativis absolutis Latinorum, reguntque casus suorum verborum: ὀλιγωρῦντος ἐμῦ τῆς δόξης, *despiciente me gloriam*; In impersonalibus ponitur nominatinativus, δέον ἐμοὶ, *cum mihi necesse sit*, ἐξὸν ἐμοὶ, *cum liceat*, loco genitivi δεόντος, ἐξόντος.

Præponuntur participiis quædam adverbia, vel conjunctiones: μεταξύ λέγων, v. μεταξὺ λέγοντος ἐμοῦ, *dū loquerer*. καίπερ, seù καίτοι ἀκούσας, *licet audirem*.

Adverbium τελευταίως, *tandem*, interdum evadit participium τελευτῶ τελευτῶν. τελευτῶντες ἀπῆλθον, *tandem abierunt*, τελευτῶσα ἥλωται ἡ πόλις, *demum capta est urbs*.

Participium aliquando nihil præter verbum significat, ᾤχετο ἀπιὼν, *abiit excedens*, ληρεῖς ἔχων, *nugaris*. Ponitur etiam pro Infinito, σαυτὸν ὡς ἄνθρωπος ὢν μέμνησο, *hominem te esse memento*; ὐ παύεται λέγων, *non cessat loqui*.

De Præpositionibus.

Ἐν, *in*, ἐν τῇ πόλει, *in Urbe*, ἐν τῷ ἀγρῷ, *in agro*.

Εἰς, *vel* Atticè ἐς, *ad*, εἰς ναὸν, *ad templum*.

Ἐκ, vel ἐξ sequente vocale, *ex*, ἐξ ὐρανῦ, *è cœlo*.

Σὺν, & Atticè ξὺν, *cum*, σὺν θεῷ, *cum Deo*.

Πρὸς, *à*, vel *ab*, cum genitivo. Denotat interdum officium, οὐ πρὸς ἀγαθοῦ βασιλέως, *non est boni Regis officium*. Jurandi quoque est signum, πρὸς θεῶν, *per Deos*. Item *ad*, *adversus*, cum accusativo.

Πρὸ, *ante*, πρὸ θυρῶν, *præforibus*, *ante fores*.

Παρὰ, cum genitivo, *ab*: significat excellentiam, παρὰ πάντων, *præ cæteris*, παρὰ, cum dativo, *prope*; cum accusativo, *contra*, vel *præter*, παρὰ τὴν ἐμὴν δόξαν, *contra, vel præter meam sententiam*. etiam motum, παρὰ σὲ: *immorationem in aliqua re*: παρὰ τὰ ῥητορικὰ, *in studiis rhetoricis*.

Ἀνὰ, *per*; ἀνὰ τὴν οἰκίαν, *per domum*.

Διὰ, *per*, διὰ βίου, *per vitam*, δι' ἐμοῦ, *meis viribus*, διὰ τὰ χρήματα, *per*, vel *propter nummos*.

Κατὰ, *contra*, cum genitivo; cum accusativo, *secundum*, κατὰ τὸ παράδειγμα, *secundum exemplar*. est etiam nota Jurandi cum genit. κατὰ χαρίτων, *per Gratias*. κατὰ χειρῶν, *præ manibus*, κατὰ σκοπέλων, *è scopulis*.

Μετὰ, *cum*, genitivo; *post*, accusativo jungitur.

Ἀντὶ, *loco*, *pro*, ἀντὶ σοῦ, *loco tui*, *pro te*, *contra te*.

Περὶ, *de*, cum genit. περὶ ἁπάντων, *præ cæteris*. *circà*, cum accus. περὶ τὰ πολεμικὰ, *circà res militares*.

Ἐπὶ, *in*, *super*; ἐπὶ Κύρου, *sub Regno Cyri*, ἐπὶ τοῦ χρυσίου, *propter aurum*, ἐπὶ τοῦ κριτῇ, *in Judicis potestate*, ἐπὶ τούτοις, *post hæc*, ἐπ' αὐτὸν, *adversùs illum*. ἐπὶ τὸ ὄρος, *ad montem*, ἦλθες ἐπὶ τὸ κεφάλαιον τῶν κακῶν, *devenisti ad summam malorum*.

Ἀμφὶ, *de*, cum genitivo, ἀμφὶ τῶν πλανητῶν, *de Planetis*; *circa*, ἀμφὶ τὰς τροπὰς χειμερινὰς, *circa solstitium hybernum*, ἀμφὶ τὴν δύσιν, *circa Occasum*.

Ἀπὸ, *ab*, ἀπὸ τότε μέχρι νῦν, *ex tunc ad id temporis*.

Ὑπὸ

Υ᾽πὸ, *ob*, ὑπὸ δέους, *ob timorem*; ὑφ᾽ ἅμαξα, & ὑφ᾽ εἵματι, *sub veste*, ὑπὸ τύμβον, *subter tumbam*.

Υ᾽πὲρ, *pro*, *de*, cum genit: φρονεῖς ὑπὲρ ἄνθρωπον, *suprà hominem sapis*, ὑπὲρ θαῦμα, *suprà stuporem*; significat etiam *trans*, ὑπὲρ τὴν λίμνην κεῖται μικρὸν πολίχνιον, *trans lacum sita est urbecula*.

Præpositiones non raró suis casibus postponuntur; τούτου πέρι, de hoc. Verba ex præpositionibus composita continent significationem illarum, quarum & casus frequenter regunt, ut ὑπερμάχομαι σοῦ, *pugno pro te*.

De Adverbiis.

Adverbia in ως, ducuntur à genit. plurali, συνεχῶν, συνεχῶς, *assiduè*.

Adverbia loci, & temporis genitivum regunt. ἐντὸς οἴκου, *intra domum*, δὶς τῆς ἡμέρας, *bis in die*; μεταξὺ σκωμμάτων, *inter ludendum*, ἅλις σκωμμάτων, *satis*, *superque lusimus*.

Adverbia qualitatis habent casus suorum nominum, ut ἀξίως τῶν ἐκείνου πεπραγμένων, *pro dignitate rerum ab illo gestarum*.

Α῾μα, ὁμοῦ, *simul*, dativum regunt. νὴ Δία, μὰ Δία, *per Jovem*, μὰ negat, νὴ affirmat.

Ω῏, signum dolentis, vel admirantis, ὦ τῆς τύχης, ὦ τὴν τύχην, *ò sortem*. οὕτω, & sequente vocali οὕτως, *sic*.

De Loco.

Status in loco, ποῦ; *ubi?* ἐνταῦθα, *hic*:

ἐκεῖ,

ἐκεῖ, illic, αὐτόθι, istic, οὐρανόθι, in Cœlo, ἀθήνησιν, Athenis, πανταχοῦ, πανταχῆ, ubique.

Motus de loco, *πόθεν; unde?* *ἐντεῦθεν, hinc, ἐκεῖθεν, illinc, οὐρανόθεν, cœlitus, ἀθήνηθεν, Athenis; πανταχόθεν, undique.*

Motus ad locum, *ποῖ; quo?* *δεῦρο, huc, ἐκεῖσε, illuc, οὐρανόνδε, in Cœlum, ἀθήναζε, Athenas.* Terminatio igitur horum adverbiorum in θι, σι, χοῦ, & χῆ, denotat statum in loco: θεν motum de loco: σε, δε, ζε, motum ad locum.

De Tempore.

Πότε; *quando?* *νῦν, nunc, τότε, tunc, σήμερον, hodie, χθὲς, heri, αὔριον, cras.* Adverbia quantitatis sunt hæc: *ποσάκις; quoties?* *ἅπαξ, δὶς, τρὶς, τετράκις, πεντάκις, semel, bis, ter, quater, quinquies, πολλάκις, sæpè.*

Nota, spatium loci poni in accusativo: *πόσον ἀπέχει τῆς πόλεως; quantum distat ab urbe?* *ἑκατὸν σαδίους, decem stadia?* Idem dicendum de tempore. *πόσον χρόνον; quantum temporis?* *πολὺν, multum. δύο χρόνους, duos annos.* Ponitur quandoque in dativo. *τρισὶν ἔτεσιν, tribus annis.* Invenitur etiam in genitivo. *χρόνου πολλοῦ οὐχ ἑώρακα αὐτόν, à multo tẽpore illum non vidi.*

Species temporis, ut plurimum genitivo jungitur: *ἦλθε νυκτὸς, venit nocte. ἀπῆλθε χειμῶνος, abiit hyberno tempore.*

Græci utuntur sæpe nominibus dialibus, τριταῖος,

τεταρταῖος, δεκαταῖος, triduanus, quatriduanus, decumanus, & similibus; *τριταῖος ἀφίκετο ὡς ἡμᾶς, trium dierum spatio pervenit ad nos.*

De Conjunctione.

Præcipua est potentialis, seù explicativa *ἄν*: *ἔλεγον ἄν, ἔλεξα ἄν, λέξαιμι ἄν, λέξω ἄν, dicerem*; *οἶμαι αὐτὸν λέγειν ἄν, puto illum dicturum*: dicitur etiam *οἶμαι αὐτὸν ἄν λέγειν. πάντες ἄν ἔλεγον. λέγων ἄν, dicturus.*

Causalis *ἵνα, ὅπως, ὡς, ὥστε, ut*, adhæret omnium fermè modorum temporibus, *ὥστε*, ut plurimùm Infinito gaudet. *ἐφ' ᾧ λέξῃς, ut dicas, ἐφ' ᾧτε λέξειν.*

Dubitativa *ἆρα*, Optativo, & Indicativo hæret. *γράφοιμι ἆρα; scriberem ne? γράφει ἆρα; scribit ne?*

Conditionalis *εἰ, si*, Indicativo: *ἤν, ἄν, ἐάν, κἄν* Subjunctivo jungũtur. *Μὴ, ne*, omnes fermè modos percurrit, *βλέπε μὴ πεποίηκας*. Particulæ *αἴθε, εἴθε, utinam* gaudent Optat. *ὄφελον*, seù *ὤφελον, utinam ego*, vel *debui*, Infinito jungitur.

De recta Accentuum Collocatione.

In flectendis nominibus, id accidit ut accentus ab uno in alium accentũ, ab una in aliam syllabã transferatur; cujus mutationis hæc est facilis methodus.

Accentus triplex est: Acutus, Gravis, & Circumflexus. Gravis manet solùm in ultima syllaba. Circumflexus in ultima, & penultima. Acutus, in ultima, penul. & antepen. nam ultra tertiam ab ultima syllabam Accentus progredi non potest.

Accentus in Verbis, mutatur ut in *τύπτω*, & *τύπτο-*

πτομαι: exempli gratia

τύπτομαι ἔτυψα τετυφὼς τυφθῆναι.

Accentus in nominibus, ita mutatur.

Indagandus est in Lexicis Accentus Nominativi singularis, qui si fuerit Gravis, aut acutus in ultima, mutatur in Accentum Articuli, retenta eadem sede: ut

ἡ τιμὴ τῆς τιμῆς τῇ τιμῇ τὴν τιμὴν &c.
ὁ καρπὸς τοῦ καρποῦ τῷ καρπῷ τὸν καρπόν.

Si fuerit Acutus in penultima, non mutatur: ut
ὁ λόγος τοῦ λόγου τὸν λόγον &c.

Si Circumflexus in penultima, transit in Acutum, quoties ultima sit longa: ut
ἡ μοῦσα τῆς μούσης τῇ μούσῃ τὴν μοῦσαν.

Si Acutus in antepenultima, transit ad penultimam, quoties ultima sit longa: ut
ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἀνθρώπου τῷ ἀνθρώπῳ τὸν ἄνθρωπον.

At in nominibus III. declinationis, vel Contractis investigandus est Accentus Genitivi singul. propter incrementum, quod Accentum mutat: ut ὁ βασιλεὺς τοῦ βασιλέως: ubi Acutus, quia sicut in λόγος, occupat penultimam, non mutatur: τῷ βασιλέϊ οἱ βασιλέες.

In σωτὴρ verò, Genitivus est σωτῆρος cum Circumflexo; qui propterea, sicut in μοῦσα, transit in Acutum, si ultima in obliquis evadit longa: ut τοῖν σωτήροιν τῶν σωτήρων τοῖς σωτῆρσι &c.

Excipiuntur Nomina I. Declinationis, quæ Geniti-

nitivum plur. ferè semper habent in ῶν cum Circumflexo: ut ἡ πλάνη τῶν πλανῶν. Exclude tamen χρήστης, *fœnerator*, ὁ ἐτησίας, *ventus*, χλεύνης, *aper*, αἱ ἀφύαι, *apuæ*, *piscis*, & adiectiva fœminina à masculinis in ιος, quæ non assumunt circumflexum, ἅγιαι ἁγίων.

Nonnullas alias, licèt parvi momenti, exceptiones Vsus docebit.

In Nominibus, ac Verbis contractis.

Acutus, cùm occupat syllabam, in qua fit contractio, mutatur in Circumflexum: ut

τελέων τελῶν: ποιέω ποιῶ.
βοάομεν βοῶμεν: χρυσόεσθε χρυσοῦσθε.

Interdum remanet in penultima, quando nimirum ultima est longa: ut

ποιεέσθω ποιείσθω: χρυσοοίμην χρυσοίμην.

Cùm verò occupat syllabam, in qua non fit contractio, non mutatur: ut

τοῦ τέλεος τέλους: ἐβόαον ἐβόων.

De Encliticis Dictionibus.

Enclitica dictio est, quæ proprium accentum transfert in dictionis præcedentis finalem syllabam, eam acuens: ut ἤκουσά τινος.

Dictiones encliticæ sunt in nomine τὶς, *quidam*. In Pronomine, μοῦ, μοὶ, μὲ: σοῦ, σοὶ, σὲ: οὗ, οἷ, ἕ. Post præpositionem ἕνεκα, vel disjunctionem ἢ non inclinant, Inclinant verò

In Verbis εἰμὶ, & φημὶ, in omnibus personis Indi-

cativi præſentis, excepta ſecunda ſingulari.

In Adverbiis ποτὲ, ποθὲ, πȣ, πω, πως, πη, indefinitis habentibus accentum in ultima. Hæc interrogativa in penultima habent accentum, & non inclinant.

In Conjunctionibus copulativis κε, τε, expletivis ρα, γε, περ, τοι, νυ, &c.

Inclinant, ideſt transferunt accentum ſuum in dictionem præcedentem, quando præcedens dictio habet, vel acutum in antepenultima: ut ἄνθρωπός τις, vel circumflexum in penultima, ut σῶμά τι.

Amittunt verò accentum Encliticæ cum præcedens habet, vel acutum in penultima: ut λόγος σȣ, vel circumflexum in ultima: ut ὁρῶ σε, vel gravem mutatum in acutum in ultima: ut ἀγαθό ντι.

Verbum ἐϛὶ, habet acutum in prima ſyllaba, quãdo eſt in principio membri, aut periodi: ut ἔϛι τάδε; ante dictiones relativas ὅς, ὅτι, ὅπȣ; ante pronomẽ τȣ̃το, ſed cum apoſtropho: ut τȣ̃τ' ἔϛι; ante adverbium ȣ̓κ, ut ȣ̓κ ἔϛιν; ante conjunctionem καὶ, ἀλλ', εἰ, ὡς: ἀλλ' ἔϛι, καὶ ἔϛιν, &c.

Verbum ἐϛὶ, amittit acẽtum poſt dictionem, quæ vel acuitur, vel circumflectitur in ultima, ἑρμῆς ἐϛὶν. Retinet tonum in ultima, ſi dictio præcedens habet acutum in penultima: ut λόγος ἐϛὶ; vel circumflectitur in penultima, cujus ultima ſit poſitione longa: ut φοῖνιξ ἐϛὶ. Inclinat accentum, ſi antecedens dictio ſit circumflexa in penultima, ultima exiſten-

te

te brevi : ut φαῦλός ἐστι, vel habet acutum in ante penultima : ut ἄνθρωπός ἐστι.

CAPUT VII.

De Dialectis.

QUatuor numerantur Græcæ linguæ Dialecti, sive loquendi formæ præcipuæ, pro numero præcipuarum Græciæ gentium, quæ à lingua communi in nonnullis variant, nimirum, Attica, Jonica, Dorica, Æolica. Præter quas suam Dialectum, & Idioma in quibusdam habuerunt Poetæ; quæ omnes, quod ad terminationes partium orationis spectat, sequentibus tabellis subjiciuntur. In reliquis verò cùm tanta sit varietas, ut regulis comprehendi vix possit, singulatim proprietates insigniores breviter proponere sufficiat.

Attici mutant σ in ξ, ut ξυὼ, pro σὺν; σσ in ττ, ut θάλαττα pro θάλασσα; σ in ρ, ut ἄῤῥην pro ἄρσην, *vir*: & contractionibus inprimis gaudent.

Jones ponunt η pro α, φιλίη pro φιλία, *amicitia*. ε pro α, γελέω, pro γελάω, *rideo*, & contra α, pro ε τάμνω, pro τέμνω, *seco*.

Ex consonantibus κ, pro π, ut κῶς pro πῶς, π pro φ, ut ἀπαιρεῦμαι, pro ἀφαιρεῦμαι: contractionibus abstinent, & diphthongos resolvunt.

Dores usurpant α pro η, φάμα pro φήμη, *fama*.

α, pro ι, ut πιάζω, pro πιέζω, *premo*, γα pro γε, ut ἔγωγα, pro ἔγωγε, α pro ω, ut μυσᾶν pro μυσῶν, *musarum*. πρᾶτος pro πρῶτος, *primus*. α pro ει, ut κλᾶδας pro κλεῖδας, *claves*. η pro α, ut ζῆν, pro ζᾶν; & pro ει, ut κοσμῆν pro κοσμεῖν. ω pro ου, ut μῶσα, pro μοῦσα, *musa*, & pro ε, ut ὤνεκα, pro ἕνεκα, *propterea*. αι pro ει, ut αἴθε, pro εἴθε, *utinam*. ευ pro ου, ut ἀλεῦμαι, pro ἀλοῦμαι, *saliam*. οι pro ου, ut τύψοισα, pro τύψουσα.

Ex consonantibus σδ pro ζ, ut συρίσδω, pro συρίζω, σ pro θ, ut σιὸς pro θεὸς, κ pro τ, ut πόκα, ὅκα pro ποτὲ, & ὅτε, *aliquando*: & contra τ pro κ, ut τῆνος, pro κεῖνος, *ille*.

Æoles utuntur ω pro ο, ut κώρος, pro κόρος, *puella*. Et contra ο, pro ω, ut ἔρος, pro ἔρως, *amor*. ε pro α, ut θέρσος, pro θάρσος, *audacia*, αις pro ας, ut καλαῖς, pro καλὰς, *bonas*.

Ex consonantibus ππ, pro μμ, ut ὄππατα, pro ὄμματα, *oculi*: & β ante ρ, ut βράκος, pro ῥάκος, *cento*.

Accentum in priores syllabas retrahunt, ut κάλος, pro καλὸς, & aspirationem rejiciunt, ut ἤλιος, pro ἥλιος; atque pro ι consonantem sequentem geminant, ut σπέρρω, pro σπείρω, χέρρες pro χεῖρες.

Poetæ non solùm peculiarem in quibusdam habent Dialectum, sed etiam dialectos commiscent; Homerus Jonicę, qua maximè utitur, reliquas admiscet; Pindarus Doricus, alias etiam dialectos ad-

adjungit; Ariſtophanes Atticus, ut etiam Euripides, Sophocles, & Eſchylus, in choris, & cantilenis ſubinde ſunt Dorici.

Diverſitas Dialectorum in Articulis, & Nominibus.

Genitivus communiter τȣ͂, Jonicè, & Atticè τοῖο, Doricè τῶ, vel τȣ͂, Poeticè τέω, Genetivus dualis I. τοῖϊν.

Nominat. plur. D. τοὶ. Dat. I. τοῖσι. Accuſ. τὼς D. In fœmininis η vertitur in α. In plur. pro αἱ, ταὶ, Gen. τᾶν, D. τάων, Æolicè. Dat. τῇς, τῇσι, I. ταῖσι, Æ.

Genus neutrum plura uſurpat ex maſculino.

In Articulo poſtpoſitivo, ὃ pro ὃς Poet. ὅτȣ A. ἅτῳ, D. ἅττεο, P. ὁτέω, J. ὅττεο, Æol. Generi fœminino additur τ, præſertim in obliquis; & poteſt verti η in α D. τὴ, pro ἣ.

Nomina fœminina I. Declinationis declinantur ſicut eorum articulus, vertendo η finale in α, & α in η, ut δόξη, πλάνα. Maſculinorum genitiuus terminabit D. in α, Æolicè &, Bœoticè in αο, Poet. in ω, J. in εω. In Plur. genitivus in ᾶν, άων, έων. Notandum tamen έω, & έων, frequèns unam conſtituere ſyllabam. Dat. pluralis Æol. & At. αισι, J. ησι. Accuſat. ſingul. & plur. in εα, vel εας, χρύσεα, χρύσεας, J. Vocativis in τα pro nominativis utuntur Poetæ, ἱππότα pro ἱππότης.

Poeticè multa hujús Declinat. nomina per Paragogen

gogen augentur syllabâ φι, sic εὐνὴ, ἐυνῆφιν, cubile. ἀυτὴ, ἀυτόφιν, *ipsa*, ὐρανία, ὐρανίαφιν, *cælestis*, βία, βίηφι, *vis*.

II. Declinationis dialecti deducantur ex dictis in articulo masculino. Non raro hujus declinationis nominibus additur φι, χαλκὸς, χαλκόφι, æs, δάκρυον, δακρυόφι, *lacryma*; ἀπὸ ποντόφι, pro ἀπὸ πόντου, *ex mare*.

III. Declinationis Nominibus accidit paragoge, sic στῆθος, στήθεσφι, *pectus*, χελιδὼν, χελιδόνοφι, *hirundo*. παρὰ ναῦφι, *idest*, ἀπὸ ναῶν, *è navibus*, Homer. Dativus plur. in εσσι, vel εσι. παιάνεσσι.

Nomina contracta sic inflectuntur. ἀχιλλεὺς, D. ἀχιλλεῦς, J. ἀχίλλευς, ἀχιλλῆος, ῆϊ, ῆα, ῆες, ήων, ῆσι. πόλις, gen. πόλους, vel πόλευς; vel πόλις, πόληος, ηϊ, ηα. plur. πόληες, ήων, ησι, &c. Quædam alia sic: ὄϊς, οἶς, genit. ὄϊος, οἶος, dativ. ὄϊι οἶι, accus. ὄϊν, οἶν. plur. ὄϊες, ὄϊς, vel οἶς, &c. vel ὄϊς, ὄϊδος, *ovis*. ὗϊς, gen. υἷος, ὗος, dat. υἷι, ὗϊ, dat.plur. υἷσι, υἷασι, *filius*. Nomina in ας ατος, Jonice amittunt τ. dat. plur. γεράτεσι, *donum*. Nomina in ω, vel ως, in genitivo. D. vel J. pro ους, habent ως. in acc. pro όα ω. ουν, vel ων.

Dialecti in Pronominibus.

Ἐγὼ communiter, Att. ἔγωγε, D. ἐγὼν, ἐγώνγα, ἐγώθην, ἐγώνη. Bœoticè, ἰώγα, ἰώνγα, *mei*, J. ἐμέο, P. ἐμεῖο, ἐμέοθεν, ἐμέθεν, D. ἐμεῦ. *mihi*, P. ἐμίν. *nos*, J. ἡμέες, D. ἄμες, Aeol. ἄμμες. *nostrum*. D. ἁμῶν,

ἀμῶν, vel ἀμέων, Æ. ἄμμων, ἀμμέων. P. ἡμέων, Bœ. ἡμείων. *nobis*. Att. ἧμιν, D. ἁμῖν, Æ. ἄμμιν, ἄμμι, P. ἡμὶν. *nos*. D. ἁμᾶς, Æ. ἄμμας, P. ἡμέας.

In Pronomine σὺ, Dores, loco σ, τ, ponunt, τὺ, τυὺν τύγα. *tui*. J. σέο. Cætera ex pronomine, ἐγὼ, deduces. *tibi*, D. τοὶ, Poet. τὶν, τεὶν. Compones reliqua ex pronomine plurali ἡμεῖς.

Pronomen οὗ, *sui*. D. εὖ, Æ. εὖ. J. ἕο. P. εἷο, ἕθεν, ἕοθεν, Att. ἕοθεν, ἕθεν, Dat. οἶ, ἑοῖ, Acc. ἕ, ἑε, P. ἕθεν. D. μὶν, νὶν. plur. σφεῖς, J. σφέες, σφείες. D. σφὶς. J. σφέων, σφείων. *sibi*. J. σφὶν. P. σφὶν, σφὶ, φὶν, Æo. Communiter, σφᾶς. D. ψὲ. J. σφέας. P. σφὲ. In num. Du. nom. & acc. nos duo, P. νῶϊ. D. & Æ. ἄμμε. *vos duo*, σφῶϊ, ὔμμε. Gen. νῶϊν, & σφῶϊν.

Pronominis οὗ, dır. num. nominativus, & accus. P. σφεὲ, σφωὲ, vel σφὼ. gen. & dat. σφωὶν, & σφῷιν. Possessiva ἁμὸς, ὑμὸς, ἑὸς, *meus*, *tuus*, *suus*. Jones ante ultimas vocales longas interponunt ε, ἐμαυτέυ, vel ἐμωϋτέω, σεωϋτέυ, τυτέυ, ταὐτέης, τυτέῳ, ταυτέῃ, &c.

Dialecti in Verbis Activis.

ω, εις, ει, vel ω, ης, η, Æol. όμες, ετε, οντι. D. Imperfect. τύπτεσκον, σκες, σκε. Aor. 2. τύπεσκον, σκες, σκε. Aor. 1. τύψασκον, ασκες, &c. Præt. p. in 1. & 3. plur. τετύφαμες, τετύφαντι. D. τετύφαν, Bœ. in Plus. p. ἐτετύφεα, εας, εε. J. Futurum 1. per Æoles circumflectitur, τυψῶ, εῖς, quandoque etiam verba Barytona inflectuntur ad modum circumflexorum

xorum : ut χρυσήσω. Quæ desinunt in ασω, pro σ, assumunt ξ, γελαξῶ. Futurum circumflexum in primis, & tertiis personis pluralis numeri per Dores, τυπεῦμες, vel τυπεῦμες, τυπεῦντι, vel εῦντι, vel resoluitur per έω, έεις, τυπέω, έεις, &c.

In Imper. τυπτόντων, τυψάντων. Att. pro τυπτέτωσαν, τυψάτωσαν. Tertia persona Subjunct., τύπτησι, pro τύπτωσι.

Infinitum ειν, D. εν, Æ. ην, Att. έμεναι. Infinit. ῶν, D. ὲν, Æ. ῆν, Att. ἔμεναι, J. έμεν. Att. τετυφέμεναι, pro τετυφέναι. Quando ex ῶν, fit Dor. εν, retrahitur accentus, λάβεν. Cum ειν vertitur in ην, interdum subscribitur, idem fac in circumflexo ῆν. Aor. 2. Circumflexus τυπεῖν, τυπέειν. Infinitum in ᾶν, Æ. vertitur in αῖς, in ῦν, οῖς, χρυσοῖς; D. verò in ῆν, & όμεναι, πεινῆν, ἀρόμεναι; quandoque reduplicatur μ, ἀρόμμεναι. Si ante ναι fuerit diphthongus demitur vocalis secunda. θεῖναι, θέμεν, εἶναι, ἔμεν, vel ἔμεναι.

Æolicè, τετύφως, pro τετυφὼς. Jones sæpè omittunt in Præterito perfecto κ, & utuntur syncope. μεμαὼς, & βεβὼς, pro μεμηκὼς, & βεβηκὼς, pro τύψας αὖτος, τύψαις αὖτος, dicunt.

Dialecti in Verbis Mediis, & Passivis.

Secundæ personæ singulares in ῃ, ου, ω, ῃ, Jon. erunt in εαι, εο, αο, ηαι, formantur enim à tertiis personis singularis numeri suorum temporum: sic pro τύπτῃ, τύπτεαι, pro ἐτύπτου, τύπτεο (omittunt pro libito

libito augmentum Poetæ) pro ἐτύψω, τύψαο, pro τύπτη, in Subjunct. τύπτηαι, pro τύπτῃ, *verberaris*, Att. τύπτει. pro τυπτόμεθα. J. τυπτόμεσθα, vel Æ. μεθεν.

Jonicè tertia pluralis Præt.perf.est τετύφαται, λελέχαται, πεφράδαται, πεποίηαται, δεδηλόαται, ἕαται, ab ἧμαι. Ubi nota, quandoque recurrendum ad Perf. med. & syllabam antecedentem αται, corripiendam, quod tamen à Poetis quandoque non observatur; αι non mutatur: ut δεδαίαται, à δαίω, *divido*. Hæc eadem accomomdanda Pl.perf.mutatione ται in το.

In Imper. έσθων, άσθων, pro τυπτέσθωσαν, τυψάσθωσαν. In Optat. τυπτοίατο, τυψαίατο, pro τύπτοιτο, τύψαιτο. In Infin. τυφθῆναι. D. & Æ. τυφθήμεναι, τυπτήμεναι, τιθέμεναι, ἱςάμεναι, διδόμεναι, ςήμεναι. J. demitur ultima syllaba αι, ςῆμεν. Sæpè in passivis accidit syncope, ἄλμενος, pro ἀλλόμενος, ἐκόσμηθεν, pro ἐκοσμήθησαν.

In Verbis contractis ex εω, in ου, fit ευ, ποιοῦμεν, ποιεῦμεν. α per Dores vertitur in η, βοῆς, pro βοᾷς. Poeticè quandoque geminatur α, βοάας, aliquando vertitur in ω, πηδώω, à πηδάω. Interdum ponitur ο, quando vocalis precedens, est brevis, ὁρόω, pro ὁράω, *video*.

Attici, & Æoles in Contractis formant suum Optativum sic, ποιοίην, οίης, οίη. D. etiam, ποιῴην, ῴης, ῴη, &c. χρυσῴην, ῴης, ῴη.

Poetæ, ἔχημι, φίλημι, & φίλεμμι, pro ἔχω, φιλέω. pro τίθησι, Æol. τίθητι, ἔθεν, pro ἔθεσαν, δώωσι,

pro δῶσι. Att. ἐλθὲ, λαβὲ, pro ἔλθε, λάβε. Poet. ἵςαν, ἴβαν, pro ἑςήσαν, ἔβησαν, pro ἕςηκα, ἕςαα, pro ἑςακὼς, ἑςαὼς, & ἑςὼς, hinc δυςὼς, ςῶσα, ςὸς.

Dialecti in Verbo εἰμὶ, sum.

Ε᾿μμὶ Dor. *sum*, Æ. ἦμι. *es*, εἶ, vel ἔη, ἐασὶ, vel ἐὼς. *est*, D. ἐντὶ. *sumus*, P. ἐμὲν, & εἰμὲν, D. εἰμὲς. *estis*, ἐτὲ. *sunt*, J. ἔασι, P. ἔασι. D. ἐντὶ. Æ. εὖντι. *eram*, ἦν. *eras*, Æ. ἦσθα. *erant*, J. ἔσαν, P. ἔασαν. In duali ἦςον ἤςην, vel P. ἔτον, ἔςον, vel P. εἶν, εἶς, εἶ, vel ἔον, ἔες, &c. vel ἔσκον, ἔσκες, &c. vel ἔην, vel εἴην, vel ἔα, vel ἦα. Fut. ἔασομαι. D. ἐσοῦμαι, vel ἐασεῦμαι, ἔσῃ, ἔσει, ἔσεαι, vel ἐσῆ, D. ἔασεῖται, J. vel ἐασεῖται P. Imperat. ἔε, vel εἶ, ἔέτω, vel εἴτω. Opt. ἔοιμι. Tertia plur. εἶεν. Sub. ἔω, vel εἴω, ἦς, vel ἦσθα, ἦ, ἦσι, vel ἔησι. 3. plur. ὦντι. Inf. εἶναι, D. & Att. ἔμεναι, ἔμμεναι, vel εἴμεναι, D. ἦμεν, vel ἦμες, J. ἔμεν. Partic. ἐὼν, ἐοῦσα, ἐὸν, Æ. εἴς, εἶσα, D. εὖσα, & ἔασσα, ἐν. Plur. τὰ ἐόντα, vel D. εὖντα.

Dialecti in Adverbiis, & Conjunctionibus.

Dialecti in Adverbiis, & Conjunctionibus frequentiores sunt, θεν, & θε, pro θε, ut ὀρανόθεν, δὴ, pro δὲ, ἐνθαῦτα, pro ἐνταῦθα, ἀληθέως, pro ἀληθῶς, ὄκκα, pro ὅτε, μὲς, pro μὲν, αἰὲν, vel αἰεὶ, pro ἀεὶ, ὄπιθεν, pro ὄπισθεν. In Præpositionibus, ἐνὶ, ἔνι, εἰν, pro ἐν; ἀπαὶ, παραὶ, καταὶ, pro ἀπὸ, παρὰ, κατὰ; ποτὶ, pro πρὸς, παρ', pro παρὰ; ἀμπὶ, pro ἀμφὶ; ζαβάλλειν, pro διαβάλλειν. Æolicè ἦμος, τῆμος, *cùm*, *tum*.

tum. τόφρα, ὄφρα, *tandiu*, *quandiu*. ἀντὰ, *contra*. ἄντην, *coram*, πάρος, *ante*, ſunt propria Poetarum.

De Proſodia, ſeù ratione ſyllabarum.

Quæ ſunt nota ex Proſodia latina omittuntur, ſolum ſciendum, ε, & ο, eſſe breves, η, ω, & diphthongos eſſe longas naturà. α, ι, υ, ancipites.

Vocalis brevis ante duas conſonantes, ſeù ante, ζ, ξ, ψ, in eadem, vel etiam diverſa dictione producitur; è contra vocalis longa, ſeù diphthongus corripi poteſt, modo ſequatur vocalis; Sic etiam vocalis brevis ante longam, vel diphthongum, ut plurimùm corripitur; niſi producatur licentià Poetica. At verò ante mutam, & liquidam, vel ante πτ, κτ, μν, vel ante ſolam liquidam eſt communis ſecundùm illud Homericum, αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι.

Si penultima circumflectitur, ultima brevis eſt. Si vocalis naturà longa habet accentum acutum, anceps quæ ſequitur eſt producenda, ut ἀθηναία, ὥρα. Si maſculinum in ος purum, vel ρος, habet accentum in antepenultima, fœmininum producitur, ἅγιος, ἁγία. Anceps habens acutum in penultima eſt longa, δύσις. Item ſyllaba ex contractione producitur, ἱερὰ.

A Doricè factum ex η, corripitur πλάνα, Æol. verò producitur; α penult. Jonicum in πεφάσαται, & γέγαα, corripitur. Verùm in tertia plur. verborum in μι, ut τιθέασι, producitur.

Derivativa sequuntur plerumque naturam primitivorum, sic νικόλεως, νικηφόρ☉, &c. producunt νι, quia derivantur à νικάω, producente νι; Sic etiam ἀίδι☉, ἀέναι☉, derivata ab ἀεὶ; ἔντιμ☉, ἄτιμ☉, à τιμὴ producunt secundam syllabam; α verò privativum, ut ἄτιμ☉, & particulæ ζα, αρι, ερι, βρι, δυς, repertæ in compositione corripiuntur.

Incrementum Nominum.

A Incrementum III. Declinationis, modò non circumflectatur, fere semper est breve. Excipe ψὰρ, ψαρὸς, & additamentum Aeolicum in nominibus primæ declinationis, ut βορέαο, πλανάων.

I Incrementum breve est in nominibus neutris, ut μέλι, μέλιτ☉; in masculinis, & fœmininis barytonis, & acutitonis in ι☉, ιδ☉; in desinentibus in ιξ, & ιψ, θρὶξ, χέρνιψ. Est longum in monosyllabis, θὶν, *littus*, ῥὶν, *nasus*, ἴν, *fibra*, λῖν, λιτὸς, *pannus*, λὶν, vel λὶς, *leo*. Item ἀκτὶν, *radius*, δελφὶν, σφραγὶς, κνηὶς, ὄρνις, κνῆμις, *corripe*, Δὶς, Διὸς, *Jupiter*.

Υ Incrementum breve est in nominibus in υξ, υρ, υς, υ, υψ. Excipiuntur ea, quæ duplicem habent terminationem in υς, videlicet, & υν, & γύψ, & γρύψ.

Quantitas syllabarum in Verbis.

Immutabilis vocalis eandem quantitatem habebit in Imperf. activo, passivo omnium modorum, & Participio, quam habet in præsenti, ut in κρίνω, syllaba κρι, ubique producitur.

Ver-

Verba in ιύω, producunt penultimam; in ύω, & ίω habent communem; in ύνω, corripiunt, nisi formentur à futuro: ut αὐξάνω, ab αὐξήσω.

Quantitas in Futuris, Aoristis, & Præteritis.

Quantitas Futuri, & Aoristi constat ex dictis in formatione Temporum. In Præterito eandē quantitatem servabunt syllabæ, quam habuerunt in Futuro, ubi non obstet positio. At tertia persona pluralis præteriti in ασι, semper est longa.

Reduplicatio verborum in μι, est brevis, nisi obstet positio. In verbo ἵστημι, in duali, & plurali activæ, & passivæ vocis corripitur α, exceptis personis in ασι.

Υ Verborum in μι, in singulari, duali, & plurali activæ vocis producitur; in toto passivo, & medio corripitur.

Regulæ de primis, & mediis syllabis Nominum.

Vocalis ante vocalem non corripitur necessariò penes Græcos, ut apud Latinos. α in superlativis corripitur semper, ut σοφώτατος.

Nomina in ία, acutitona, habentia ultimam longam, corripiunt penultimam, ut σοφία, μαρία. Excipe ἀνία, καλία, ὁρμία.

ι Corripitur in multis substantivis, ut βίος, Adjectivis, ut ἄξιος, Diminutivis, ut κοράσιον, neutris comparativis, ut βέλτιον. Item in ἀνθρώπινος, λίθινος, εἰαρινὸς, θερινὸς, & similibus.

Υ In pronominibus, ὑμεῖς, ὑμῶν; &c. producitur; in

in polyſylabis in ιών, & ύτης, ut γηθοσιώνη, γλυκύτης, corripitur.

De ultimis Syllabis.

Producuntur nomina deſinentia in εα, & ια, θέα, σεληναία, cum nominibus in εια, derivatis à verbis in εύω, ut βασιλεία; in ρα, ſi tamen non præcedat diphthongus, ut χαρὰ. Idem puta de finitis in θα, & δα, cum Vocativis primæ declinationis maſculini generis; & Vocativis Poeticis, ut ὦ πολυδάμα. Longum eſt α Doricum in genit. αἰνεία, pro αἰνείου. Idem dicendum de α numeri dualis.

Corripiuntur finita in αν, τράπεζαν, ἔτυψαν, μέλαν. Producuntur πᾶν, & adverbia πέραν, λίαν; & αν, primæ Declinationis in maſculinis; In fœmininis etiam habentibus acutum in penultima, ut φιλίαν.

Sunt brevia finita in αρ, ἀυτὰρ, ὄναρ, νέκταρ; exceptis monoſyllabis κὰρ, ψὰρ.

Ας finita producuntur, χρύσας, πλάνας, μούσας, ὁ αἴας, τύψας. Sunt breves nominativi in ας, λαμπὰς, σέλας, μέλας. Item adverbia, ἑκὰς, ἄτρεμας; & accuſativi plurales III. Declinationis ſimplicium, παιᾶνας; ſic etiam ὑμέας, σφέας.

Ι Finita brevia ſunt, ut μέλι, ὅτι, βίηφι. Longa ſunt Adverbia, vel Pronomina aucta per paragogen, ut νυνὶ, ὑτοσὶ, ὁδὶ, ταυτὶ, pro ὅδε, ταῦτα.

Ιν Finita corripiuntur, πρὶν, ἔριν, μὶν, τὶν, τεὶν, τύπτουσιν, ὄζιν. Producuntur nomina habentia duplicem terminationem, ῥὶν, λῖν, δελφὶν, ἀκτὶν.

Ις

Ις Finita corripiuntur, πόλις, ἔρις, τυραννὶς, δὶς, τρὶς, πολλάκις, cum ejuſmodi adverbiis.

Υ Finita corripiuntur, σὺ, δάκρυ, γλυκὺ.

Producitur υ, primæ, & tertiæ ſingularis in ἴδυν, ἔδυ, & ſimilibus. Corripitur υν in nominibus, ut βραδὺν, πολὺν, etiam in σὺν, τοίνυν.

Υρ Finita longa ſunt, ut ψύθυρ. πῦρ, in obliquis corripitur; corripiuntur etiam deſinentia in ὺς, κορὺς, βαθὺς, exceptis, κώμυς, κώμυθος, *faſciculus*, ἄρκυς, ἄγλυς, & μῦς, cum participiis, ut ζευγνὺς, & nominibus, quæ declinantur per ος purum, ut ἰλὺς, ſed in ἰχθὺς, υ eſt commune. Hæc pro brevitatis inſtitutuo ſint ſatis; cæterùm Poetæ ancipitem in eadem dictione, eodemque verſu, & producunt, & corripiunt; ut apud Homerum

Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιβλῆτα.

Scanſioni accidunt Apoſtrophus, Synecphoneſis, Diæreſis, & Cæſura. Synecphoneſis, ſeù ſyzeuxis eſt duarum ſyllabarum in unam contractio, ut

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας ἀχαιούς.

Diæreſis eſt, cum ex una ſyllaba fiunt duæ, πάϊς.

Cæſura eſt quando poſt pedem abſolutum, ſyllaba brevis in fine dictionis extenditur, idque fit apud Græcos poſt primum, ſecundum, tertium, quartum, & etiam quintum pedem.

Apoſtrophus aliquando obſervatur, aliquando omittitur. Interdum prima vocalis dictionis ſequentis eliditur, ut ὦ 'ναξ, pro ὦ ἄναξ; ſæpe etiam ante

consonantem abiicitur vocalis, ut

Παρ' μθὼ οἱ ὥρια κεῖ), ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι.

Litera σ aliquando eliditur sequente consonante.

ὥρῃ ἑσπερίῃ κρώζει πολύφωνος κορώνη.

Figuræ Poeticæ.

Systole (ideſt contractio, vel correptio) cum syllaba longa corripitur, ut

φαιήκων μηδ' οὕτω φίλων Διὶ πατρὶ γένοιτο.

Ectasis (ideſt Extensio), quæ syllabam brevem producit, ut Δός μοι ὀδυσσῆα πτολίπορθον οἴκαδ' ἱκέσθαι.

Catalexis (ideſt terminatio) qua syllaba terminalis ad justam metri perfectionem desideratur; hujus usus est in Jambicis, ut apud Pind. μάρτυρες σοφώτατοι.

Brachicatalexis, qua syllabæ finales duæ, hoc est integer pes desideratur, ut ζεῦ, παὶ γὰρ ὧραι, Pind.

Hypercatalexis (ideſt superabundans terminatio) qua syllaba super justam dispositionem superabundat, ut ἐν ἀμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον, Pind.

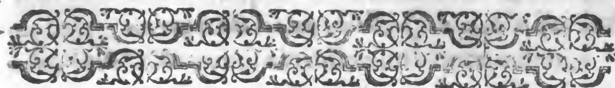
Enallage, qua pes pro pede ponitur, ut cum spondæus in quinto loco constituitur; cujusmodi versus Spondaici vocantur, ut

Α᾽μφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερὸς τ' αἰχμητής.

Dialysis (ideſt dissolutio) qua dictio in fine posita ita distrahitur, ut una pars in præcedente sit versu, altera in principio sequentis: ut

οὐδ' ἀπίθησέ νιν ἀλ
λ' ἥρως ἐπ' ἀκταῖσι θορών.

NU-

NUMERANDI

Ratio Græcorum.

		10.	20.	30.	40.	50.	60.	70.	80.	90.
		ι	κ	λ	μ	ν	ξ	ο	π	ϟ
1	α	ια	κα	λα	μα	να	ξα	οα	πα	ϟα
2	ϐ	ιβ	κϐ	λϐ	μϐ	νϐ	ξϐ	οϐ	πϐ	ϟϐ
3	γ	ιγ	κγ	λγ	μγ	νγ	ξγ	ογ	πγ	ϟγ
4	δ	ιδ	κδ	λδ	μδ	νδ	ξδ	οδ	πδ	ϟδ
5	ε	ιε	κε	λε	με	νε	ξε	οε	πε	ϟε
6	ϛ	ιϛ	κϛ	λϛ	μϛ	νϛ	ξϛ	οϛ	πϛ	ϟϛ
7	ζ	ιζ	κζ	λζ	μζ	νζ	ξζ	οζ	πζ	ϟζ
8	η	ιη	κη	λη	μη	νη	ξη	οη	πη	ϟη
9	ϑ	ιϑ	κϑ	λϑ	μϑ	νϑ	ξϑ	οϑ	πϑ	ϟϑ

100.	200.	300.	400.	500.	600.	700.	800.	900.	1000
ρ	σ	τ	υ	φ	χ	ψ	ω	ϡ	͵α

O Numeri

Numeri ab uno usque ad quatuor declinantur: εἷς, ἑνός, μία, μιᾶς, ἕν, ἑνός. *unus, una, unum*: hinc μηδεὶς, μηδεμία, μηδέν. *nullus, la, lum*. δύο, δυοῖν, *duo*. οἱ, & αἱ τρεῖς, τὰ, τρία. τριῶν, τρισὶ. *tres, tria*. οἱ, & αἱ τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, τεσσάρων τέσσαρσι, *quatuor*. A quatuor usque ad centum non declinantur, ut πέντε, ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα, δέκα, ἕνδεκα, δώδεκα, δεκατρεῖς, &c. εἴκοσι, εἰκοσιεῖς, τριάκοντα, τεσσαράκοντα, πεντήκοντα, ἑξήκοντα, ἑβδομήκοντα, ὀγδοήκοντα, ἐννενήκοντα, ἑκατὸν. Quæ numerum centenarium excedunt declinantur: διακόσιοι, διακόσιαι, διακόσια. τριακόσιοι, τριακόσιαι, τριακόσια. τετρακόσιοι, &c.

Possunt etiam ordinari numeri hoc modo: πρῶτος, δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, ἑνδέκατος, δωδέκατος, τρισκαιδέκατος, εἰκοστὸς, *vicesimus*. τριακοστὸς, τεσσαρακοστὸς, πεντηκοστὸς, ἑξηκοστὸς, ἑβδομηκοστὸς, ὀγδοηκοστὸς, ἐννενηκοστὸς, ἑκατοστὸς. διακοστὸς, τριακοστὸς. χιλιοστὸς, *millesimus*, διχιλιοστὸς, *bis millesimus*, μυριοστὸς, *decies millesimus*.

(·.·)

De Mensis Partitione.

Dividunt Græci Mensem in tres decades. Primam vocant μηνὸς ἱσταμένου, seù ἀρχομένου (quasi stantis, seù incipientis.) Secundam μεσοῦντος, quasi medii. Tertiam φθίνοντος, seù λήγοντος, evanescentis, vel cessantis.

ἱσταμένου.		μεσοῦντος.		φθίνοντος.	
1.	νουμηνία.	11.	πρώτη.	21.	ἑνδεκάτη.
2.	δευτέρα.	12.	δευτέρα.	22.	δεκάτη.
3.	τρίτη.	13.	τρίτη.	23.	ἐννάτη.
4.	τετάρτη.	14.	τετάρτη.	24.	ὀγδόη.
5.	πέμπτη.	15.	πέμπτη.	25.	ἑβδόμη.
6.	ἕκτη.	16.	ἕκτη.	26.	ἕκτη.
7.	ἑβδόμη.	17.	ἑβδόμη.	27.	πέμπτη.
8.	ὀγδόη.	18.	ὀγδόη.	28.	τετάρτη.
9.	ἐννάτη.	19.	ἐννάτη.	29.	τρίτη.
10.	δεκάτη.	20.	δεκάτη.	30.	δευτέρα.
				31.	ἕνη καὶ νέα.

In tertia decade utũtur ordine retrogrado, ut vides.

Si mensis sit dierum 31. pones ἑνδεκάτη, si 30. δεκάτη, si 29. ἐννάτη, si 28. ὀγδόη φθίνοντος; ita ut ἕνη καὶ νέα, respondeat ultimo mensis diei.

Prima dies dicitur νουμηνία, nempe nova luna; utebantur enim olim Athenienses mensibus lunaribus. Ultima vocatur ἕνη καὶ νέα, vetus, & nova, subaudita voce, ἡμέρα, dies, quia erat ultima lunæ decrescentis, & prima accrescentis.

A decimo die mensis, usque ad vicesimum, ad-

hibendo numeros ordinales, dicemus πρώτη, δευτέρα, τρίτη, ἐπὶ δεκάδι, vel μετὰ δεκάδα. Eodemque pacto, usque ad trigesimum, vel trigesimum primū, πρώτη, δευτέρα, &c. ἐπὶ εἰκάδι, vel μετ᾽ εἰκάδα, sive utamur mensibus solaribus Romanorum incipiendo à Januario, sive mensibus Atheniensium lunaribus à luna Junii, quæ ipsis dicebatur ἑκατομβαιὼν.

Numera etiam, si libet, more vulgi: πρώτη, δευτέρα, τρίτη, &c. δεκάτη, ἐνδεκάτη, δωδεκάτη, τρισκαιδεκάτη, τεσσαρεσκαιδεκάτη, πεντεκαιδεκάτη, ἑκκαιδεκάτη, ἑπτακαιδεκάτη, ὀκτωκαιδεκάτη, ἐννεακαιδεκάτη, εἰκοστὴ, εἰκοστὴ πρώτη, εἰκοστὴ δευτέρα, &c. τριακοστὴ, τριακοστὴ πρώτη σεπτεμβρίου, ὀκτωβρίου, νοεμβρίου, δεκεμβρίου, ἰανουαρίου, φευρουαρίου, μαρτίου, ἀπριλίου, μαΐου, ἰουνίου, ἰουλίου, αὐγούστου. Sic enim vocantur menses, quibus id temporis utuntur Græci.

Ab Atheniensibus Junius, à quo annum auspicabantur, dicebatur ἑκατομβαιὼν, ut refert Dionysius Halicar: Julius, μεταγειτνιὼν, à sacris Apollinis. Augustus, βοηδρομιὼν à Boedromiis Sacris, de quibus Plutarchus in Theseo. September, μαιμακτηριὼν. October, πυανεψιὼν à sacris ob fruges jam collectas. November, ἀνθεστηριὼν, quòd floribus terram privet. December, ποσειδεὼν. Januarius, γαμηλιὼν. Februarius, ἐλαφηβολιὼν, à venatione cervorum. Martius, μουνιχιὼν, à munichiis Dianæ sacris. Aprilis, θαργηλιὼν, à festis, θαργήλια dictis. Majus, σκιροφοριὼν, à sacris umbraculis.

DE NEXIBUS LITERARUM.

αι, ꞔ	αι.	[ligature]	καρίο.	χ, χρ	σχ, σχρ.
ἀλλὰ	ἀλλὰ.	κτ̄	κατὰ.	τι, τα	τι, τα.
ἀμήν	ἀμὴν.	μρ	μαρ.	[ligature]	ται.
αν, αρ	αν, αρ.	μθ	μεθ.	ταῦτα	ταῦτα.
ας, ἀυ	ας, ἀυ.	μν	μεν.	[ligature]	ταῖς, τε.
αὐτοῦ	αὐτοῦ.	μτ̄	μετὰ.	[ligature]	τὴν, τῆς.
αὐτῷ	αὐτῷ.	μάτων	μάτων.	το, τὸν	το, τὸν.
γγ, γὰρ	γγ, γὰρ.	μῶν	μῶν.	τους	τους.
δὲ, δια	δὲ, δια.	[ligature]	οἱ.	τοῦ	τοῦ.
ει	ει.	ος, ου	ος, ου.	τρ	τρ.
εἶναι	εἶναι.	οὗτος	οὗτος.	τρα, τρι	τρα, τρι.
ἐκ	ἐκ.	παρα	παρα.	τῷ	τῷ.
ἐλ, ἐλλ	ἐλ, ἐλλ	πᾶσαν	πᾶσαν.	τῶν	τῶν.
ἐν, ἐξ	ἐν, ἐξ.	πάτερ	πάτερ.	υι, υν	υι, υν.
ἐπὶ	ἐπὶ.	περι	περι.	ὑπερ	ὑπερ.
ἐστι	ἐστι.	πρ, πτ	πρ, πτ.	ὑπο, υς	ὑπο, υς.
ευ	ευ.	σσ, σθ	σσ, σθ.	ὕστερο	ὕστερο.
ην	ην.	σθαι	σθαι.	φια	φια.
ἰαζο	ἰαζο.	σπ, στ	σπ, στ.	χρ	χρ.
καὶ	καὶ.	συ	συ.	ῶ	ῶ.

Oratio Dominicalis.

ΠΑ'τερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου. Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. Γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον. Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν. Ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν.

Salutatio Angelica.

ΧΑῖρε Μαρία, κεχαριτωμένη, ὁ κύριος μετὰ σοῦ, εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου Ἰησοῦς. Ἁγία Μαρία, μῆτερ Θεοῦ, προσεύχου ὑπὲρ ἡμῶν ἁμαρτωλῶν, νῦν, καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου ἡμῶν. Ἀμήν.

Symbolum Apostolorum.

ΠΙστεύω εἰς Θεὸν πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς. Καὶ εἰς Ἰησοῦν Χριστὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἕνα μόνον κύριον ἡμῶν. Συλληφθέντα ἐκ Πνεύματος ἁγίου, γεννηθέντα ἐκ Μαρίας τῆς παρθένου. Παθόντα ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, σταυρωθέντα, θανόντα, καὶ ταφέντα. Κατελθόντα εἰς ᾅδην, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν. Ἀνελθόντα εἰς οὐρανούς, καθεζόμενον ἐν δεξιᾷ θεοῦ τοῦ Πατρὸς παντοκράτορος. Ὅθεν μέλλει ἔρχεσθαι κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Πιστεύω εἰς Πνεῦμα ἅγιον. Ἁγίαν ἐκκλησίαν καθολικήν, ἁγίων κοινωνίαν. Ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Σαρκὸς ἀνάστασιν. Ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Typographus ſtudioso φιλέλληνι.

EDiderat anno 1681. Joſeph de Juliis in Bibliotheca Vaticana, & Collegio Urbano de Propaganda Fide, Græcarum literarum Interpres, Manuductionem ad linguam Græcam; cui ad perfectiorem ejuſdem linguæ intelligentiam addenda ſupererant, Syntaxis, ſeu Conſtructio, Adverbia, Dictiones encliticæ, Dialecti, Quantitas ſyllabarum, Figuræ Poeticæ, Notæ numerales, Mēſis partitio. Hæc omnia decerpta ex optimæ notæ Auctoribus, nempe Conſtantino Laſcari, Nicolao Clenardo, Jacobo Gretſero, aliſque pluribus, & concinnitate brevi congeſta; uberiori etiam, ubi agitur de Nominibus, Verbis, & Præpoſitionibus, obſervatione inſerta; auctiorem, brevem, ac facilem tibi Manuductionem, operà fortaſſe haud inutili, præſtant. Patet igitur tibi brevis, & ſanè quod potiſſimum eſt ἁμαξιτεία, hoc eſt plauſtralis via. Tu interea linguæ adeò perutilis ſtudio incumbas alacriùs. Vale.

Errata.			*Corrige.*
Pagina.	Linea.		
6.	11.	attolitur.	attollitur.
34.	25.	Præterito medio Atticorum.	Preterito perfecto Atticorum.
34.	19.	*κεχάρακα.*	*κεχάραχα.*
38.	23.	*λέθηλα.*	*τέθηλα.*
41.	7.	ſim fuiſſe.	ſim, fuerim.
48.	27.	*ἀκόμυθος.*	*ἀκόσμυθος.*
55.	8.	*εἶμι mitto.*	*εἶμι, vado.*
55.	14.	*εἶε.*	*ἴε.*
62.	3.	in ος purum.	in ος non purum.
62.	8.	Τιεὺς.	Τ᾽εὺς.
66.	1.	*ἀυτομόλουν.*	*ἠυτομόλουν.*
86.	19.	decem ſtadia.	centum ſtadia.
73.	9.	accomodare.	accommodare.
90.	18.	ante pronomen, adverbium, & conjunctionem.	poſt pronomen, adverbium, & conjunctionem.

Et ſi quæ alia reperies prudens Lector, condona, & corrige.

